ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 3 Νοεμβρίου· ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 14 Νοεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου.

[Ὁ χάριτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον ἁ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα . καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

464. Λεξίγριφος.

Τὴν γενικὴν ἑνός θεοῦ
Μὲ πόλιν ἂν ἑνώσῃς,
Πρωτεύουσαν ἑλληνικοῦ
Νησιοῦ θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

465. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος.

Τὸ ὅλον γράφεται μὲ νῦ
Διὰ νὰ ἐννοήσῃς,
Εἶνε χωριὸ 'ς τὴν Ἀττικὴ
Ποῦ εὔκολα θὰ λύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βασιλόπαιδος

466. Στοιχειόγριφος.

Στὴ μέση τοῦ ἐπιρρήματος
Προσέθεσα ἕνα ρῶ,
Κ' ἕνα πουλὶ ἐπέταξε—.
Τὸ βλέπω κι' ἀπορῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δεκαεννεαετοῦς Πλοιάρχου

467. Ἀναγραμματισμός.

Πόλιν σεισμὸς ἐγκρέμισε
Στὴν Αἴγυπτον γνωστήν,
Κ' εἴδαμεν 'στὰ ἐρείπια
Ἀρχαίαν ἑορτήν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντωνίου Δ. Ρέτου

468. Πυραμίς.

\+ Οἱ σταυροὶ νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* + * = Πρύθεσις.
** + ** = Βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν.
*** + *** = Τεχνίτ. ἐπαγγελματίας.
**** + **** = Βυζαντ. Αὐτοκράτωρ.
***** + ***** = Ζῶον προϊστορικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζακυνθινοῦ Πανσὲ

469. Ἐπιγραφή.

Σ Π Ε Ο Ε Λ.
Ι Ε Μ Π Α Ο.
Τ Ν Υ Ι Τ Ι.
Σ Ε Θ Τ Ε Ε.
Ο Δ Ι Ι Ι Τ Χ Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόμητος Μόντε-Χριστου

470. Λογοπαίγνιον.

Ποία χώρα λέγουν ὅτι εἶνε μαμμή ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθέρου Ἕλληνος

471. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πρωτεύουσαν ἑλληνικῆς μεγαλονήσου, τὰ δὲ δεύτερα ἀμερικανικῆς :

1, Χώρα γνωστὴ ἐκ τῆς ἁγίας Γραφῆς· 2, Προφήτης· 3, Προφήτης· 4, Χώρα τῆς Ἀσίας· 5, Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μικρὸ Διαβολάκι

472. Μικτόν.

ωο-θ-ουιο-ν-η-πστ-ια
ς-ου-κκς-ε-δδτ-σιαυη-τχ

Ἐστάλη ὑπὸ Σταματίνας Σ. Πατρικίου

473. Γρῖφος.

καὶ καὶ
καὶ εγ καὶ | βατα | Η μ' Ν ὧν.
καὶ καὶ
καὶ

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐστρ. Ζ. Παρασκευαΐδου

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 14 *(οἱ ἐξῆς : 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)* πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10

Τόμος 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

Τόμοι 8 *οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14,24)* πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894 - 1908)

Τόμοι 5 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται : Ἄδετος φρ. 3 ταχυδρομικῶς **3,50.** Χρυσόδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. **6,50.**

Τόμοι 7 : τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται : Ἄδετος φρ. 7. Χρυσόδετ. φρ. **10.**

Τόμοι 3 : τῶν ἐτῶν 1906, 1907 καὶ 1908, ὧν ἕκαστος τιμᾶται : Ἄδετος φρ. 8. Χρυσόδετ. φρ. **10**.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Θοῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φ.3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα. (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Φώτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

Εὐχαριστῶ καὶ εἰδοποιῶ τοὺς ἀποστείλαντάς μοι δελτάρια ὅτι παύω ἀνταλλαγὴν δελταρίων ἕνεκα μαθημάτων.
Ἐλπιδοφόρος Σημαία, Beyroût. *(Θ,335)*

Τὸν ἀγαπητόν μας φίλον Θεόδωρον Π. Τρικογλίδην, τὴν γλυκεῖαν ἀνάμνησιν τῶν μαθητικῶν μας θρύλλων, συγχαίρομεν ἐκ βάθους καρδίας διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ προόδους ἐν τῷ σταδίῳ τῆς δράσεως, εὐχόμενοι τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὡραίων του ὀνείρων.— *Φ. Πουπουλίδης, Ράλλης, Ἰούλιος, Ἔρρικος.* *(Θ,336)*

Ἰδανικότης μας, γιὰ τὴ γλυκειὰ γιορτή σου ἕνα μπουκέτο ὁλόθερμες εὐχές.—*Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος, Μαραμένη Ἐλπίδα.* *(Θ,337)*

Λεοντόκαρδοι Κρῆτες ! Γενναῖοι Μικρασιᾶται ! Πολυμήχανοι Αἰγύπτιοι ! Ἀτρόμητοι Θεσσαλοί ! Φιλελεύθεροι ὑπόδουλοι ! Εἶνε δυνατόν, ἂν εἰς τὰς φλέβας σας ρέῃ αἷμα Ἑλληνικόν, νὰ μὴ ἀναδείξετε ὡς πρῶτον τὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον «ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ». ὑπὲρ ἧς τόσον αἷμα ἐχύσατε ; Ἐμπρός λοιπόν ! *(Θ,338)*

Ἔχουαι ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Γραμματόσημον ἐπὶ εἰκόνος. Ὡραιότερον βραβεύσω μὲ Album.— Ἀντώνιος Γαρμπῆς,Κυδωνίαι (Asie Mineure). *(Θ,339)*

ΔΕΚΑ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ

Διὰ τὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1909

ΗΣΥΧΟ ΑΕΡΑΚΙ
ΗΧΩ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ
ΚΕΛΑΡΥΖΟΝ ΡΥΑΚΙΟΝ
ΚΛΑΔΟΣ ΕΛΑΙΑΣ
ΜΥΡΟΒΟΛΟΣ ΑΥΡΑ
ΠΕΡΙΠΑΘΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑ
ΣΙΓΗ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ
ΣΙΩΠΗΛΗ ΝΥΞ
ΦΛΟΙΣΒΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ
ΧΡΥΣΩΜΕΝΗ ΔΥΣΙΣ

(Θ, 340)

Ψηφίσατε, ἀγαπητοὶ συνάδελφοι, τὰ ἄνω προτεινόμενα δέκα Ψευδώνυμά μας. Νομίζομεν ὅτι εἶνε ἄξια τῆς ψήφου σας.
Ἥσυχο Ἀεράκι καὶ *Σα* *(Θ,341)*

Ἀνταλλάσσω δελτάρια πανταχόθεν μόνον μὲ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως. Διεύθυνσις : Mr C. Psaltoglou. Kafr-el-Zayat (Egypte). *(Θ,342)*

Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ετησία. . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.— Τόμος 16ος *Ἐν Ἀθήναις, 24 Ὀκτωβρίου 1909* *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 47*

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπο Ε. FORNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'. *(Συνέχεια)*

Ὁ μονόλογος αὐτὸς τοῦ Ἀντώνη ἐξηκολούθησεν εἰς τὴν κλίμακα, εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὴν ἄμαξαν, μέχρι τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνακαλύψας ἐξ ζεύγη ὑψηλῶν ὑποδημάτων, περιπλανωμένων εἰς τὴν πλατεῖαν,ὁ Ἀντώνης διεβίβασεν εἰς τὸν κ. Κορπανὼφ τὴν παραγγελίαν τοῦ κ. Δυμπουᾶ.

— Μὰ ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος ποῦ μὲ θέλει ; ἠρώτησεν ὁ Βλαδίμηρος μὲ δισταγμόν, νομίζων ὅτι πρόκειται περὶ παρεξηγήσεως.

— Εἶνε ἕνας κύριος ποῦ βιάζεται πολὺ νὰ σᾶς συναντήσῃ· δὲν μοῦ εἶπε τί σᾶς θέλει, νομίζω ὅμως πῶς τὸ καλλίτερο εἶνε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε τὸ γρηγορώτερο.

— Πᾶμε καὶ βλέπουμε, εἶπεν ἡ Μαρία-Σοφία.

Ἐστρυμώχθησαν εἰς τὸ ἁμάξι, ὁ Ἀντώνης ἐκάθησε πλησίον τοῦ ἁμαξηλάτου, μὲ τὸν Κύριλλον ἐπὶ τῶν γονάτων του,(*) καὶ τὸ ἅμαξι ἐξεκίνησε.

Δέκα λεπτὰ βραδύτερον, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Κορπανὼφ εὑρίσκοντο ἐνώπιον τοῦ κυρίου Δυμπουᾶ καὶ τῆς Ἐδίθ.

Ὁ Ἀντώνης δὲν ἠκροάσθη ἀπὸ τὴν θύραν. Ὅσῃ καὶ ἂν ἦτο ἡ πρὸς τὸν Αὔγουστον ἀφοσίωσίς του, ἔχρινε τὴν μέθοδον αὐτὴν ἀνευλαβῆ πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην καὶ ταπεινωτικὴν δι' αὐτόν.

Ἄλλο πρᾶγμα ὅμως νὰ στηρίζῃς τὸ αὐτί σου εἰς μίαν κλειδαρότρυπαν, καὶ ἄλλο πρᾶγμα νὰ κούῃς, χωρὶς νὰκροᾶσαι, ἀπὸ μακράν...

Ἡ τραπεζαρία εἶχε μίαν θύραν ἐπὶ τοῦ διαδρόμου καὶ ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς θύρας τῆς βιβλιοθήκης. Ἡ θύρα αὐτὴ ἦτο ἀνοικτή· διατί νὰ τὴν κλείσῃ ὁ Ἀντώνης ;...

Καὶ ἄλλη εὐτυχὴς σύμπτωσις : πλησίον τῆς θύρας ὑπῆρχε ἕνας μπουφφὲς ρυθμοῦ Ἀναγεννήσεως, εἰς τὸν ὁποῖον ἐφύλαττον τὰσημικὰ τῆς τραπέζης. Ἀλλὰ τὰσημικὰ αὐτὰ εἶχον μεγάλην ἀνάγκην στιλβώσεως. Πταίει ὁ Ἀντώνης ἂν τὸ ἐνεθυμήθη ἔξαφνα ;..Ἤρχισε λοιπὸν νὰ τρίβῃ εὐσυνειδήτως ἕνα δίσκον, ὁ ὁποῖος, παρημελημένος πρὸ καιροῦ, εἶχε χάσῃ τὴν ἀρχικήν του λάμψιν.

Δὲν ἔφθανε μέχρι τῆς ἀκοῆς του παρὰ κάποιος ψίθυρος. Προφανῶς ὡμίλουν χαμηλοφώνως. Ἡ μυστικὴ αὐτὴ συνομιλία διήρκεσε σχεδὸν ἓν τέταρτον τῆς ὥρας. Ἔπειτα τὴν διεδέχθη ἔκρηξις γέλωτος. Ἐγελοῦσαν καὶ οἱ τέσσαρες μαζί.

Ἀλλὰ τώρα πλέον δὲν ἐπρόσεχαν νὰ χαμηλόνουν τὴν φωνήν των εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Ὁ κ. Δυμπουᾶ ἔλεγε :

Δὲν θὰ σᾶς ἀφίσω νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν Ρωσσίαν, πρὶν σᾶς δείξω ὅλα τὰ θαυμάσια,ποῦ ἔχει τὸ Παρίσι μας.

Ὁ Κορπανὼφ πρέπει νὰντέταξε κάποιαν παρατήρησιν ἡ ὁποία δὲν ἔφθασε καθαρὰ μέχρι τῆς ἀκοῆς τοῦ Ἀντώνη· ὁ κ. Δυμπουᾶ εὐθὺς διεμαρτυρήθη :

— Ἀπεναντίας ἐγὼ σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως, ἀγαπητοί μου... ἐξάδελφοι, διότι ἐξάδελφοι ἐννοοῦμεν νὰ μείνωμεν. Μικρὸν πρᾶγμα εἶνε τὸ μάθημα, τὸ ὁποῖον ἐδίδη εἰς τὸν ἀπερίσκεπτον υἱόν μου ; Ποία νουθεσία θὰ ἤξιζεν ὅσον ἡ πεῖρα, τὴν ὁποίαν ἔλαβε ; Ἔπειτα καὶ ἡ ἀνεκτίμητος αὐτὴ ὑπηρεσία, τὴν ὁποίαν μοῦ παρέχετε, κατὰ τὴν ἐν Ρωσσίᾳ διαμονήν του, δὲν εἶνε τίποτε λοιπόν ; Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἀγαπητοῦ μου Αὐγούστου ἠμποροῦσε νὰ περιέλθῃ εἰς ἕνα Κορπανὼφ οἱονδήποτε. Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἔκαμε νὰ πέσῃ εἰς χεῖρας ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ ἐξέλεγα διὰ νὰ τῷ ἐμπιστευθῶ τὸν υἱόν

«Ἡ Ἐδὶθ καὶ ἡ Σοφία-Μαρία συνωμίλουν φαιδρότατα.»
(Σελὶς 382, στ. γ')

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμ. φύλλου, σελ. 374.

μου κατὰ τὸν χρόνον τὸν ὁποῖον θὰ ὑποχρεωθῇ νἀφιερώσῃ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ρωσσικῆς γλώσσης...

— Βλέπω λοιπὸν ὅτι καλὰ ἐγὼ τὰ ἐδιόρθωσα ὅλα μὲ τὰ τηλεγραφήματά μου! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἀντώνης, λαμβάνων *πόζαν* θριαμβευτοῦ. Καλὰ λέγουν πῶς δὲν γνωρίζει κανεὶς τὸν ἑαυτόν του. Νά, τώρα ἀνακαλύπτω ὅτι ἔχω...

Καὶ ἐνῷ ὁ ὑπηρέτης ἐζήτει ἀκόμη λέξιν διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὰ κρύφιά του προτερήματα, ὁ κύριος Δυμπουᾶ ἐνεφανίσθη εἰς τὸ πλαίσιον τῆς θύρας.

«Καλὰ ἐγὼ τὰ ἐδιόρθωσα!»
(Σελ. 382, στ. α'.)

Ὁ πατὴρ τοῦ Αὐγούστου ἐξεπλάγη βλέπων τὸν θαλαμηπόλον του εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν καὶ εἰς ἐκείνην τὴν στάσιν. Ἀλλ' ἡ ἔκπληξίς του δὲν ἐξισοῦτο πρὸς τὸν τρόμον τοῦ Ἀντώνη, ὁ ὁποῖος ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ σῶμά του εἰς τὸ πρώην καθεστώς, καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν δίσκον, τὸν ὁποῖον, μολονότι ἔλαμπεν ἤδη ὡς ὁ ἥλιος, ἐξηκολούθησε νὰ τρίβῃ ζωηρῶς.

Ὁ κύριος Δυμπουᾶ δὲν εἶπε τίποτε, μὴ θέλων νὰ ταπεινώσῃ τὸν ὑπηρέτην ἐνώπιον τῶν ξένων του· ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ὡμίλει ἀρκετὰ σαφῶς, ὥστε νὰ μαντεύσῃ ὁ ἀδιάκριτος ὅ,τι δὲν ἐξεστόμιζεν ὁ κύριός του.

— Σᾶς ὁρκίζομαι, κύριε, ὅτι δὲν ἐπλησίασα αὐτὴν τὴν πόρτα περισσότερο ἀφ' ὅσο μὲ βλέπετε, τὸν ἐβεβαίωσεν.

Ὁ κύριος Δυμπουᾶ μετὰ βίας συνεκράτησεν ἔκρηξιν γέλωτος.

— Δὲν ἐπλησίασες, τὸ παραδέχομαι. Ἀλλὰ θὰ μποροῦσες νὰ ὁρκισθῇς, ὅτι δὲν ἐπρόσεξες νἀκούσῃς;... Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε τὸ ἴδιον. Ἔ, κὺρ Ἀντώνη! τί λέγουν γι' αὐτὸ τὰ ἄσπρα σου μαλλιά, ποῦ τόσο φροντίζεις γιὰ τὴν τιμήν των;

— Δὲν ἐσυλλογίζόμουν παρὰ τὸν κύριον Αὔγουστον! ὡμολόγησεν ὁ κατηγορούμενος.

Ὁ κύριος Δυμπουᾶ παρεμέρισε, διὰ νὰ ἀφίσῃ τὸν κύριον, τὴν κυρίαν Κορπανὼφ καὶ τὴν Ἐδίθ, οἱ ὁποῖοι ἠκολούθουν, νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἐὰν ὁ Ἀντώνης διετήρει ἴχνος ψυχραιμίας, θὰ παρετήρει ὅτι τὰ πρόσωπα ἦσαν μᾶλλον εὐμενῆ, καὶ μάλιστα ὅτι τὸ μειδίαμα τῶν δύο γυναικῶν εἶχε μίαν ἔκφρασιν ἐπιδοκιμαστικήν, προπάντων τῆς δεσποινίδος Ἐδίθ. Ἀλλὰ δὲν ἔβλεπε παρὰ τὸν δίσκον του, τὸν ὁποῖον ἐξηκολούθει νὰ τρίβῃ.

— Ἂν δὲν ἔχῃς σκοπὸ νὰ τὸν φθείρῃς ὅλον, νομίζω πῶς μπορεῖς πιὰ νὰ τὸν βάλῃς στὴ θέσι του, συνεβούλευσε μὲ κάποιαν εἰρωνείαν ὁ κ. Δυμπουᾶ.

— Ἔτσι! ὑπέλαβεν, ἀφοῦ ὁ Ἀντώνης ὑπήκουσεν. Ἄκουσέ με τώρα. Ἔχασες ἄδικα τὸν καιρόν σου, διότι σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ἐπαναλάβῃς ἔστω καὶ μιὰ μόνο λέξι ἀπὸ τὴ συνομιλία μας στὸν υἱόν μου. Πρόσεξε καλὰ νὰ μὴν παραβῇς αὐτὴ τὴ διαταγή μου, γιατὶ ἀλλοιῶτικα....

— Ὁ κύριος δὲν θέλει βέβαια νὰ 'πῇ πῶς θὰ μὲ βγάλῃ! διέκοψεν ὁ Ἀντώνης. Εἰκοσιεπτὰ τώρα χρόνια εἶμαι στὴν ὑπηρεσία του... σωστά!

— Ἀλήθεια, καλέ μου Ἀντώνη. Γιὰ τοῦτο βασίζομαι σὲ σένα.

— Ναί, μὰ τὸ παιδί;.. τὸ παιδί, κύριέ μου; ὑπέλαβεν ὁ Ἀντώνης μὲ ἱκετευτικὸν ὕφος παραμάνας.

— Ἂς το πιὰ τὸ παιδὶ νὰ διευθύνεται μόνο του· 'στὴν ἡλικία ποῦ εἶνε...

— Ἔχετε δίκηο.... Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, κύριε! Ὅταν τὸ βλέπω λυπημένο, στενοχωρημένο, γίνεται πάλι τὸ «παιδί» μας. Θυμᾶστε τὸν καιρὸ ποῦ τὸ μαθαίναμε νὰ περπατῇ, οἱ δυό μας;

— Ἄ, κατεργάρη! Προσπαθεῖς νὰ μὲ συγκινήσῃς. Ἀλλὰ αὐτὰ δὲν περνοῦν! Μισὴ λέξι ἀκόμη νὰ προσθέσῃς, ἐθύμωσα.

— Καὶ τὰ νεύματα;.,. ὁ κύριος μοῦ ἀπαγορεύει ἀκόμη καὶ τὰ νεύματα;...

— Τί ἐννοεῖς μὲ αὐτό;...

— Μά...

— Νὰ σηκόνῃ τὰ χέρια στὸν οὐρανό, παραδείγματος χάριν, παρενέβη ἡ κυρία Κορπανώφ, καὶ νὰ ὑπαγορεύῃ μ' αὐτὸ 'ς τὸν ἐξάδελφο Αὔγουστο νὰ στείλῃ ἕνα πατέρα καὶ μίαν ἀδελφήν, ποῦ ἔγιναν ὀχληροί, εἰς ἄλλον κόσμον καλλίτερον...

Ὁ Ἀντώνης ἐκύτταξε τὴν Καν Κορπανὼφ ἐνεός.

«Καλὲ αὐτοὶ τὰ εἶπαν ὅλα μεταξύ τους, ἐσυλλογίσθη. Δυστυχισμένε μου κύριε Αὔγουστε! Τί ἔχεις νὰ τραβήξῃς!... Δὲν εἶνε ὅμως εὐγενὲς ἐκ μέρους των... νὰ σὲ κάμνουν ἔτσι ἐσένα, ποῦ ἐξώδευσες γι' αὐτοὺς ὅλα σου τὰ λεπτά!...»

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι δὲν εἶχαν διάλου συνομώσῃ· ἁπλῶς εἶχαν ἐξηγηθῇ.

Μετὰ τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς ζωηρᾶς ἐκπλήξεως καὶ κάποιας ἐπιφυλακτικῆς ψυχρότητος, καταπτηθέντες ὑπὸ τῆς φιλόφρονος εἰλικρινείας τοῦ κυρίου Δυμπουᾶ, ὁ Βλαδίμηρος καὶ ἡ σύζυγός του ἰλαρύνθησαν. Ὅ,τι τοὺς ἔκαμεν ἐντύπωσιν κατὰ τὴν ἄφιξίν των, τὰ πράγματα ὅσα ἔμεναν δι' αὐτοὺς ἀνεξήγητα, ἕνα πλῆθος λεπτομερειῶν, — τὰ πάντα ἐταξινομοῦντο τώρα καὶ συνεφώνουν πληρέστατα πρὸς τὰς ἐμπιστευτικὰς ἀνακοινώσεις τοῦ πατρὸς τοῦ Αὐγούστου.

Ἀφοῦ συνεφιλιώθησαν οὕτως, ἀντήλλαξαν τὰς ἐντυπώσεις των καὶ ἤρχισαν νὰ γελοῦν ὅλοι μὲ τὴν ἀπίστευτον αὐτὴν ἱστορίαν.

Ἀπεφασίσθη μάλιστα νἀφίσουν τὸν Αὔγουστον ἐλεύθερον *νὰ τὰ ξεμπερδεύσῃ* ὅπως ἤθελεν. Ὁ κύριος Δυμπουᾶ ἔκρινεν ἀναγκαίαν αὐτὴν τὴν δοκιμήν, διὰ νὰ ἰδῇ τί θὰ ἔκαμνε μέχρι τέλους ἡ ἔμφυτος χρηστότης, εὑρισκομένη εἰς τοιαύτην ἀδιέξοδον θέσιν...

Ἡ Μαρία-Σοφία δὲν ἔλεγε τίποτε, ὑπέσχετο ὅμως καθ' ἑαυτὴν νὰ περιπλέξῃ ὅσον ἠμποροῦσε τὸν νεαρὸν των ἀμφιτρύονα.

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπέστρεφε, φωνάζων ἀπὸ τὸν προθάλαμον:

— Ὡραῖα μοῦ τὴν ἐκατάφεραν!

Ἔπειτα, βλέπων τὰ πράγματα τῶν ταξειδιωτῶν:

— Πῶς; ἔφθασαν κηόλα;

Ἡ ἐρώτησις ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν Ἀντώνην·

Ὁ ὑπηρέτης ἐσήκωσε τὰς χεῖρας, ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλήν, ἐταλαντεύθη δεξιᾷ κι' ἀριστερᾷ, κι' ἐτράπη εἰς φυγὴν πρὸς τὸ μαγειρεῖον.

— Τί συμβαίνει; ἐψιθύρισεν ὁ Αὔγουστος.

Ὥρμησεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὅλοι ἦσαν ἤδη συνηθροισμένοι ἐκεῖ.

Ὁ κ. Κορπανὼφ καὶ ὁ κ. Δυμπουᾶ ἐστέκοντο ὄρθιοι καὶ σιωπηλοὶ πλησίον τοῦ παραθύρου, ἡ Ἐδὶθ ὅμως καὶ ἡ Μαρία-Σοφία, καθήμεναι εἰς τὸν καναπέν καὶ περιστοιχιζόμεναι ἀπὸ τὰ παιδία, συνωμίλουν φαιδρότατα.

Ἀπὸ τὸ κατώφλιον, ὁ Αὔγουστος περιέβαλε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτὴν τὴν εἰκόνα.

Δὲν εἶχε προϊδῇ ὅτι αἱ πρῶται λέξεις μετὰ τοῦ πατρός του θἀντηλλάσσοντο οὕτως ἐνώπιον τῶν ξένων του. Ἐνόμιζεν ὅτι προηγουμένως θὰ ἐγίνετο κάποια συνεννόησις, κάποια συνωμοσία, τὴν ὁποίαν θὰ ἐδέχετο προσωρινῶς ὁ κ. Δυμπουᾶ.

Ἀλλὰ ἔτσι ἔξαφνα, ἀπροστάτευτος, ὁλομόναχος, μὴ γνωρίζων κἂν ἂν θὰ ὑπεστηρίζετο;...

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΩΙΜΟΙ ΑΝΑΠΤΥΞΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τὴν Ἀμερικὴν μᾶς ἔρχονται ὅλα τὰ παράδοξα. Αὐτὸ πλέον κατήντησε παροιμία. Ἀλλ' εἶνε τῳόντι ἀδύνατον νἀνοίξῃ κανεὶς ἐφημερίδα καὶ νὰ μὴν ἰδῇ ἐν τουλάχιστον ἀμερικανικὸν παράδοξον. Προχθὲς π. χ. ἐδιάβαζα, ὅτι εἰς τὴν Ἀμερικὴν κάμνουν τώρα καὶ ψεύτικα... αὐγά. Τὸ πιστεύετε; Ἐγὼ τὸ πιστεύω, διότι καὶ ἄλλην φορὰν τὸ εἶδα. Ἀπομιμοῦνται, λέγει, τὸν κρόκον μὲ ἄμυλον ἀραβοσίτου, κουρλάουν μὲ αἷμα, μὲ ζαφουράναν καὶ δὲν εἰξεύρω μὲ τί ἄλλο. Τὸ ἀσπράδι τὸ κατασκευάζουν ἀπὸ διαφόρους λευκωματώδεις οὐσίας, καὶ τέλος τὸ κέλυφος ἀπὸ ἄσβεστον. Ἡ ἐπεξεργασία εἶνε τελειοτάτη. Μὲ μεγάλην δυσκολίαν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ διακρίνῃ ἐν τεχνητὸν ἀπὸ ἓν φυσικὸν αὐγόν. Καὶ μὲ ὅλην τὴν καταδίωξιν τῆς ἀστυνομίας, τὰ ψεύτικα αὐγὰ πωλοῦνται εἰς τὴν Ἀμερικὴν κατὰ χιλιάδας!

Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ἐπίσης μᾶς ἦλθε κατ' αὐτὰς καὶ ἡ εἴδησις περὶ τῆς καταπληκτικῆς πρωίμου ἀναπτύξεως ἑνὸς ἀγοριοῦ. Ἔνδεκα ἐτῶν καὶ εἶνε... φοιτητής! Ὀκτὼ ἐτῶν εἶχε τελειώσῃ τὸ Γυμνάσιον, ἀλλ' οἱ γονεῖς του δὲν τὸν ἐνέγραψαν ἀπὸ τότε εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, διὰ νὰ μεγαλώσῃ ὀλίγον... Ἐνὸς ἔτους ἤρχισε νὰ συλλαβίζῃ. Δύο ἐτῶν ἤξευρε τελείαν ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν. Τεσσάρων ἐτῶν, κατέπληττε μὲ τὰς γνώσεις του. Σήμερον γνωρίζει τρεῖς ξένας γλώσσας, ἔχει δὲ συγγράψῃ καὶ μίαν Ἀνατομίαν διὰ παιδιά. Καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον σπουδάζει ἰατρικήν, ὥστε δεκαοκταετὴς θὰ εἶνε πλέον ἰατρὸς καὶ ἴσως-ἴσως... καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου!

Ταυτοχρόνως μὲ τὴν ἐξ Ἀμερικῆς εἴδησιν, μᾶς ἦλθε καὶ μία ἄλλη ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν. Πρόκειται πάλιν περὶ πρωίμου ἀναπτύξεως, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν σωματικῆς. Ὁ μικρὸς Ἰταλός,— τεσσάρων μόλις ἐτῶν,—ἔχει ἤδη ἀνάστημα ἑνὸς μέτρου καὶ τριάντα ἑκατοστῶν, ἀνάπτυξιν ἐν γένει καὶ φωνὴν τελείου ἐφήβου, διάνοιαν ὅμως νηπιακήν. Ὁ Λομπρόζο, ὁ ἐσχάτως ἀποθανὼν σοφός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐρωτηθῇ περὶ τοῦ παραδόξου φαινομένου, ἀπήντησεν ὅτι καὶ ἄλλα νήπια ἐγνώρισε μὲ σωματικὴν ἀνάπτυξιν ἐφήβων. Εἶνε ἰδιοτροπία τῆς φύσεως ἐμφανιζομένη συχνὰ εἰς μικρότερον ἢ μεγαλήτερον βαθμόν. Συνήθως ὅμως τὰ παιδία τῆς προώρου σωματικῆς ἀναπτύξεως, ὅπως ὅλα τὰ τέρατα, δὲν εἶνε μακρόβια.

Ὁ Ἀμερικανόπαις μὲ τὴν τόσω πρωΐμου διανοητικὴν ἀνάπτυξιν, καὶ ὁ Ἰταλόπαις μὲ τὴν σωματικήν, ἀποτελοῦν ὅμοιον φαινόμενον ἀλλὰ καὶ ἀντίθετον. Λέγω *ἀντίθετον*, διότι τὸ σωματικὸν ἀνάστημα, ἡ φυσικὴ δύναμις, διαφέρει βέβαια πολὺ ἀπὸ μίαν ψυχικὴν μόνον ἀνάπτυξιν, ἀπὸ μίαν δύναμιν διανοητικήν. Ἀλλὰ λέγω *ὅμοιον*, ὄχι μόνον διότι καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις πρόκειται περὶ μιᾶς παραδοξότητος, περὶ μιᾶς ἀντινομίας, περὶ πράγματος ἀσυνήθους ἐπίσης καὶ ἐξαιρετικοῦ,—ἀλλὰ καὶ διότι, κατὰ βάθος, ἡ σωματικὴ ἀνάπτυξις δὲν διαφέρει ἀπὸ τὴν διανοητικήν. Ἡ καλλίτερα, ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ σωματική.

Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι εἰς τὴν πρώορον σωματικὴν ἀνάπτυξιν, μεγαλύνουν τὰ μέλη, τὰ ὀστᾶ, οἱ μυῶνες, τὰ κατώτερα νεῦρα κτλ. ἐνῷ εἰς τὴν πρώορον διανοητικήν, ἀναπτύσσονται προώρως καὶ τελειοποιοῦνται ὁ ἐγκέφαλος καὶ τὰ εὐγενέστερα νεῦρα. Καὶ εἰς τὴν μίαν λοιπὸν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίπτωσιν, τὸ σῶμα, ἡ ὕλη ἀναπτύσσεται προώρως. Ἀδιάφορον ἂν εἰς τὴν πρώτην ἔχωμεν ὡς ἀποτέλεσμα ὄγκον καὶ δύναμιν σωματικήν, εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἁπλῶς ψυχικὴν καὶ διανοητικὴν ἱκανότητα.

Εἰς τὸν κανονικὸν ἄνθρωπον συμβαδίζει πάντοτε ἡ μία ἀνάπτυξις μὲ τὴν ἄλλην, δηλαδὴ ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματός του ἀναπτύσσονται ἐξ ἴσου. Εἰς τὰ τερατώδη παιδία, συμβαίνει ἄλλα μέρη νἀναπτύσσωνται πολὺ προώρως, καὶ ἄλλα φυσικῶς, κανονικῶς (ἢ καὶ νὰ καθυστεροῦν.) Οὕτω βλέπομεν τετραετῆ παιδία μὲ ἀνάπτυξιν σωματικὴν ἐφήβων, ἀλλὰ μὲ ἐγκέφαλον κανονικόν, νηπιακόν, δηλαδὴ τῆς ἡλικίας των. Καὶ ἄλλα πάλιν, νήπια καθ' ὅλα τἄλλα, ἐκτὸς τοῦ ἐγκεφάλου, ὁ ὁποῖος ὡριμάζει προώρως.

Εἰς παλαιοτέρους καιρούς, διὰ νὰ ἐξηγήσουν τὸ πράγματι ἐκπληκτικὸν φαινόμενον τῆς προώρου διανοητικῆς ἀναπτύξεως, ἐπεκαλοῦντο τὴν μετεμψύχωσιν καὶ ἐφαντάζοντο ὅτι,— κατὰ λάθος ἴσως ἢ κατὰ θαῦμα τοῦ Θεοῦ,—μία ψυχὴ ὥριμος ἐνεφυσήθη εἰς ἓν σῶμα βρεφικόν. Ἀλλ' ἦτο μία πλάνη. Ὅπως ἡ σωματική, καὶ ἡ διανοητικὴ πρόωρος ἀνάπτυξις δὲν εἶνε παρὰ μία ἀνωμαλία *ὀργανική*. Συμβαίνει δὲ ὅπως συμβαίνουν καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι ἀνωμαλίαι, τὰ ἑξαδάκτυλα χέρια, τὰ μισὰ αὐτιά, τὰ σχισμένα χείλη (λαγοχειλία) κτλ.

Θὰ μ' ἐρωτήσετε ἴσως τώρα: Διατί ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει τὰς ἀνωμαλίας αὐτάς, αἱ ὁποῖαι κάμνουν τόσα πλάσματα δυστυχῆ; Δὲν εἰξεύρω. Δὲν εἶμαι θεολόγος, νομίζω δὲ ὅτι κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὰς βουλὰς τοῦ Ὑψίστου. Εἰξεύρω μόνον ὅτι αἱ ἀνωμαλίαι αὐταί, αἱ ὁποῖαι κάμνουν τόσα πλάσματα δυστυχῆ, ἄλλα ἀπεναντίας τὰ κάμνουν εὐτυχέστατα, προπάντων δὲ τοὺς περὶ αὐτά, καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ἐν γένει. Ἡ μεγαλοφυΐα π: χ:, χάρμα καὶ εὐεργεσία τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ μία ἀνωμαλία. Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ μεγαλοφυοῦς, καὶ ἐν γένει ὁ ὀργανισμός του, διαφέρει ἀπὸ τοὺς κοινούς. Ἑπομένως εἶνε κάτι ἐξαιρετικὸν καὶ ἀνώμαλον. Ἀλλὰ συλλογισθῆτε ποῦ ὀφείλεται αὐτὴ ἡ ἀνωμαλία! Κανεὶς βέβαια δὲν θὰ ἤθελε νὰ γεννηθῇ μ' ἕνα πόδι ὀλιγώτερον ἢ μ' ἕνα δάκτυλον εἰς τὸ αὐτί. Ἀλλὰ ποῖος δὲν θὰ ἤθελε νὰ γεννηθῇ μέγας ποιητής, μουσικός, μαθηματικός, ἐφευρέτης!

Διότι, καθὼς ξεύρετε, οἱ μεγάλοι δὲν γίνονται ἀλλὰ γεννῶνται. Ἡ καλλίτερα, δὲν γίνονται παρὰ ἐὰν γεννηθοῦν. Ἴσως λοιπόν, — ποῖος ξεύρει! — διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει τὰς ἀνωμαλίας, ὅταν μερικαὶ προξενοῦν τόσα εὐεργετήματα, ἱκανὰ νἀντισταθμίζουν μὲ τὸ παραπάνω τὰ κακὰ τῶν ἄλλων...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ
Βραβευθείς
εἰς τὸν 110ον Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων.
[Ἴδε Διάπλασιν ἐ. ἔ. σέλ. 314.]

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΔΕΛΑΠΑΛΙΣ

Φίλος τῆς Διαπλάσεως ἀνέγνωσε κατ' αὐτὰς εἰς χρονογράφημα ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος τὴν ἑξῆς φράσιν: «...θὰ ἦτο ἀνοησία ἀνταξία τοῦ μακαρίτου κυρίου Δελαπαλίς.» Καὶ ἐρωτᾷ: «Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος Δελαπαλίς, τὸν ὁποῖον τόσον συχνὰ βλέπω νἀναφέρουν οἱ χρονογράφοι ὡς πρότυπον ἀνοήτου; Εἶνε πραγματικῶς, ὡς μοὶ εἶπεν εἷς καθηγητής μου, ὁ ἀνδρεῖος ἐκεῖνος καὶ εὐγενὴς στρατηγὸς τοῦ Φραγκίσκου Α' τῆς Γαλλίας, τὸν ὁποῖον τόσον εὐφήμως ἀναφέρει ἡ ἱστορία; Καὶ ἂν εἶνε αὐτός, πῶς συμβαίνει νὰ ἔχῃ σήμερον φήμην μωροῦ καὶ νὰ τῷ ἀποδίδεται κάθε ἀνοησία;»

Νὰ σοῦ ἐξηγήσω, φίλε μου, πῶς συμβαίνει... Κυκλοφοροῦν πρὸ αἰώνων μερικοὶ γαλλικοὶ στίχοι, περίφημοι, ἀστειότατοι καὶ πασίγνωστοι. Παραδείγματος χάριν: «Ἀπέθανε πρὸ τῆς Παβίας. Ἓν τέταρτον τῆς ὥρας πρὸ τοῦ θανάτου του, ἦτο ἀκόμη ζωντανός.»

[Il est mort devant Pavie:
Un quart d'heure avant sa mort
Il était encore en vie.]

Καὶ ἄλλο: «Δὲν ἔβγαζε ποτὲ τὸ καπέλλον του, χωρὶς νἀποκαλύψῃ τὴν κεφαλήν του.»

[N'ôter jamais son chapeau
Sans decouvrir sa tête.]

Καὶ τοῦτο ἀκόμη: «Ἀπέθανε Παρασκευήν, τελευταίαν ἡμέραν τῆς ζωῆς του. Ἐὰν ἀπέθνησκε Σάββατον, θὰ ἔζη περισσότερον.»

[Il mourut le vendredi,
Dernier jour de son âge;
S'il fût mort le samedi,
Il eût vécu davantage.]

Οἱ στίχοι αὐτοὶ κακῶς ἀποδίδονται εἰς τὸν Δελαπαλίς. Εἶνε ἀπόσπασμα ἐλεγείου, ἀστείου χαρακτῆρος, τὸ ὁποῖον συνετέθη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, ὑπὸ κάποιου εὐφυοῦς Γάλλου ὀνομαζομένου Λαμονναὶ (La Monnaye). Τὸ ἔγραψε χάριν διασκεδάσεως, μὴ προμαντεύων βεβαίως ὅτι θὰ ἐγίνετο τόσον δημοφιλές. Ἀλλ' οὔτε εἶχε διόλου κατὰ νοῦν ὁ ἄνθρωπος νὰ γελοιοποιήσῃ διὰ τοῦ ἐλεγείου του τὸν ἀνδρεῖον στρατηγὸν τοῦ Ις' αἰῶνος, τὸν φονευθέντα εἰς τὴν μάχην τῆς Παβίας. Τὸ ἔγραψε διὰ λογαριασμὸν καὶ εἰς βάρος ἑνὸς ἄλλου, ἑνὸς ἀστείου ὑποκειμένου, ἐντελῶς φανταστικοῦ, ἤτοι τοῦ *διασήμου*, ὡς τὸν ὀνομάζει, Λαγκαλὶς (La Galisse). Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ποιητοῦ, καὶ αὐτὸς ὁ Λαγκαλὶς ἦτο πολεμιστής, διότι ὡς λέγει τὸ ἴδιον ποίημα, «θρηνούμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν του ἀπέθανεν ἐπιφθόνως· ἡ δὲ ἡμέρα τοῦ θανάτου του ὑπῆρξεν ἡ τελευταία τῆς ζωῆς του.»

[Regretté de ses soldats
Il mourut digne d'envie;
Et le jour de son trepas
Fut le dernier de sa vie.]

Ἀπὸ στόματος λοιπὸν εἰς στόμα, αἱ ἀστεῖαι στροφαὶ τοῦ ποιήματος παρεμορφοῦντο, ἠλλοιοῦντο, προσετίθεντο δὲ καὶ νέαι, κατὰ τὸν ἴδιον πάντοτε ρυθμόν. Φαίνεται ὅτι ἡ ὁμοιότης τοῦ ὀνόματος τοῦ φανταστικοῦ ἥρωος μὲ τὸ τοῦ στρατηγοῦ τοῦ Φραγκίσκου Α' ἔγινεν αἰτία νὰ πιστευθῇ, ὅτι ὁ Λαμονναὶ λέγων Λαγκαλὶς ἐννοοῦσε τὸν Δελαπαλίς. Τὸ δὲ ὄνομα τῆς Παβίας, τὸ ὁποῖον ἐτέθη ἐκεῖ χάριν ἁπλῆς ὁμοιοκαταληξίας (Pavie-vie), ἐθεωρήθη ὡς μία ἐπὶ πλέον ἔνδειξις, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Δε-Λαπαλίς, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν ἐπικρατεστέραν γνώμην, ἐφονεύθη τῷ ὄντι εἰς τὴν μάχην τῆς Παβίας.

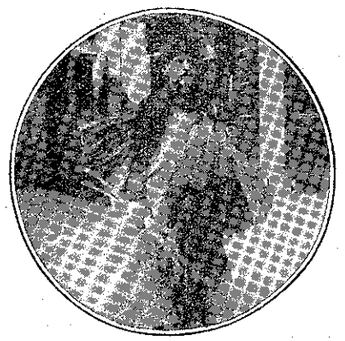

Ὁ Σκουπᾶς.

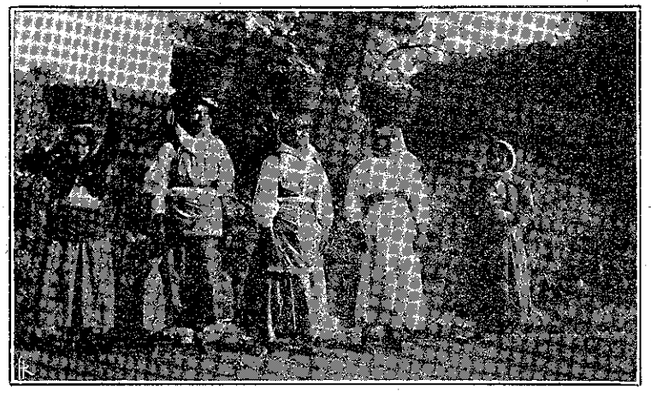

Χωρικαὶ Κερκύρας.— (*Φωτοσκίαστις*. ΒΒ' Βραβεῖον Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας.)

Ἄλλοι πάλιν λέγουν, ὅτι ὁ Λαπαλίς ἀπέθανεν ἄλλοῦ, εἰς ἄλλην μάχην ἐναντίον τῶν Ἱσπανῶν. Ἀδιάφορον. Εἴτε εἰς τὴν Παβίαν ἀπέθανε, εἴτε πρὸ ἱσπανικοῦ τινος φρουρίου, ὁ στρατηγὸς Δελαπαλὶς δὲν εἶνε ὁ σατυριζόμενος εἰς τὸ ἐλεγεῖον τοῦ Λαμονναί, οὔτε ἦτο ἄξιος τοιαύτης...τιμῆς, διότι οὐδέποτε εἰς τὴν ζωήν του ὁ ἄνθρωπος ἔλεγεν ἀνοησίας. Ὁ ἀνόητος, τὸν ὁποῖον ἐσατύρισεν ὁ ποιητής, ἦτο κάποιος ἄλλος, ἄγνωστος, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα πλάσμα τῆς φαντασίας του.

Ἀλλ' ἡ παρεξήγησις ἔκαμε τὸν δρόμον της διὰ τῶν αἰώνων. Ὁ Λαγκαλὶς ἐπιστεύθη ὡς Λαπαλίς. Ὁ σατυριστὴς μάλιστα ἐσυγχύσθη κάπως μὲ τὸν σατυριζόμενον, καὶ πολλοὶ ἀκόμη νομίζουν ὅτι ὁ ἴδιος Δελαπαλὶς ἔγραψε τοὺς μωροὺς ἐκείνους στίχους. Δι' αὐτὰ ὅλα ὁσάκις ἀκουσθῇ τοιούτου εἴδους μωρία ἢ ἀφέλεια, λέγουν,— οἱ χρονογράφοι,— ὅτι εἶνε ἀνταξία τοῦ κυρίου Δελαπαλίς.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΙΣ ΚΙΝΔΥΝΟΝ!

Α'.

Ἡ Ἄννα εἶνε μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ὁ μπαμπᾶς εἶνε εἰς τὰς Ἀθήνας· ἡ μαμμὰ ἔφυγε πολὺ πρωὶ σήμερα, διὰ μίαν θαλασσίαν ἐκδρομὴν μακρυνήν, πέραν ἀπὸ τὸ Ἀκρωτῆρι.

Ἡ Ἄννα ἔφαγε μὲ τὴν Σταμάταν, τὴν γραῖα νταντᾶ της, εἰς τὰς ἑνδεκα· ἔπειτα ἔπαιξεν ὀλίγον εἰς τὸ περιβόλι· ἔπειτα ἡ Σταμάτα τὴν ἔβαλε νὰ κοιμηθῇ, ὅπως ἔκαμνε κάθε μεσημέρι.

Ἀλλὰ ἡ Ἄννα δὲν κοιμᾶται... Τὰ μεγάλα γαλανά της μάτια κυττάζουν εἰς τὸ ταβάνι μίαν εὔμορφην ἰδέαν ποῦ ἐγεννήθη ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ πενταετὲς μυαλουδάκι της, — ἕνα μυαλουδάκι κατάφρεσκον, κατακαίνουργον, ὅπως τὸ ἀνοικτόχρωμον χαρτὶ ποῦ σκεπάζει τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου της, ὅπως τὸ κυανοῦν σμάλτον τοὐρανοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον περνοῦν λευκόχρυσα συννεφάκια...

Ἡ μαμμὰ θὰ γυρίσῃ τὸ βράδυ διὰ τὸ δεῖπνον. Ἡ Ἄννα λατρεύει τὴ μαμμά της. Ἡ μαμμὰ εἶνε τόσῳ καλή, τόσῳ εὔμορφη... τὰ φιλιά της εἶνε σὰν χλιαρὴ πνοούλα ποῦ χαϊδεύει... Ἡ Ἄννα θὰ ἔκαμνεν ὅ,τι δήποτε διὰ νὰ διατηρήσῃ αὐτὰ τὰ φιλιά.

Ἡ μαμμὰ λοιπὸν εἶχε πῆ χθὲς στὸν Βαρνάβα, τὸν γέρο-ψαρᾶ, τὸν μεγάλον φίλον τῆς Ἄννας:

— Ἄχ, καλέ μου Βαρνάβα, πότε λοιπὸν θὰ μᾶς φέρῃς γαρίδες, μεγάλες-μεγάλες γαρίδες;

Κ' ἐχαμογελοῦσε μὲ τὸ χαμόγελο τὸ δικό της, ποῦ εἶνε ἐμπρὸς εἰς τὰ ἄλλα χαμόγελα ὅ,τι εἶνε ὁ ἥλιος ἐμπρὸς εἰς τὸ φεγγάρι.

Καὶ ὁ Βαρνάβας τῆς εἶχεν ἀποκριθῇ:

— Μεθαύριο χωρὶς ἄλλο, κυρία. Ὄχι αὔριο, γιατὶ αὔριο θὰ πάω στὴν Ἁγία-Κυριακὴ γιὰ τὰ δίκτυα μου... Μεθαύριον ὅμως, σίγουρα θὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

Ἡ Ἄννα τὰ ἤκουσεν αὐτὰ προσεκτική, μὲ σκυμμένο τὸ ξανθόμαλλον κεφαλάκι... Καὶ ὅταν ἐξύπνησε τὴν ἄλλην ἡμέραν, τὰ ἐσυλλογίζετο ἀκόμη, ἐνῷ ἔκαμνε τὴν πρωϊνήν της τουαλέττα... καὶ ἔπειτα ἐνῷ ἔτρωγε μὲ τὴν Σταμάταν... καὶ ἔπειτα ἐνῷ ἔπαιζεν εἰς τὸ περιβόλι... καὶ τώρα πάλιν τὰ συλλογίζεται εἰς τὸ κρεββάτι...

Ἀφοῦ ὁ Βαρνάβας δὲν μπορῇ νὰ πιάσῃ σήμερα τὲς περίφημες γαρίδες, ποῦ ἐπιθυμεῖ τόσον ἡ μαμμά, γιατὶ νὰ μὴ προσπαθήσῃ νὰ τῆς πιάσῃ αὐτὴ ἡ Ἄννα;.. Ξεύρει πολὺ καλὰ νὰ ψαρεύῃ μὲ τὸ μεγάλο της δίκτυ... ξεύρει ἀκόμη νὰ σηκώνῃ ψηλὰ-ψηλὰ τὸ τριανταφυλί της φουστανάκι καὶ τὸ κεντημένο της παντελονάκι... Ἡ Ἄννα εἶνε πολὺ ἐπιτήδειο κοριτσάκι. Ἔπειτα θέλει τόσο πολὺ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀγαπημένη της μαμμά! Καὶ ἡ μαμμά της θὰ εὐχαριστηθῇ τόσο πολύ, νὰ φάγῃ ἀπόψε, ὅταν θὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν ἐκδρομή, ὡραῖες μεγάλες γαρίδες!..

Ἐτελείωσε! Ἡ Ἄννα θὰ φύγῃ ὁλομόναχη, κρυφά. Ἔτσι δὲν πρέπει, διὰ νὰ κάμῃ μίαν ἔκπληξιν; Κανεὶς λοιπὸν δὲν θὰ τὴν ἰδῇ, κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ τίποτε: οὔτε ἡ Σταμάτα, οὔτε ὁ Γιάννης ὁ περιβολάρης, οὔτε ἡ Μαριγώ, ἡ μαγείρισσα.

Καὶ ἡ ὥρα εἶνε πολὺ κατάλληλη. Ἡ Σταμάτα, ἡ ὁποία νομίζει ὅτι ἡ «μπεμπέκα» της εἶνε βυθισμένη εἰς βαθὺν ὕπνον καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐξυπνήσῃ πρὸ δύο τουλάχιστον ὡρῶν, κοιμᾶται καὶ αὐτὴ ἡσυχη ἐπάνω στὴν κάλτσα τῆς μαμμᾶς ποῦ *μαντάρει*,— μιὰ κάλτσα λεπτὴ σὰν ἀπὸ δαντέλλα. Ἡ Μαριγώ, εἰς τὴν κουζίναν, σιδερόνει κάτι ἀσπρόρρουχα· ὁ δὲ Γιάννης, εἰς τὸ περιβόλι, καταγίνεται ὑπομονητικὰ νὰ λυτρώσῃ ἓν ὡραῖον φυτὸν σαλάτας, μὲ κίτρινα ἄνθη, ἀπὸ τὰ σκουλήκια ποῦ θέλουν νὰ τὸ φάγουν.

Σὰν τὸ φεῖδι,— ἕνα χαριτωμένο φειδάκι ποῦ θὰ ἐφοροῦσε τριανταφυλλὶ φόρεμα, ἄσπρα σκαρπινάκια, καὶ θὰ ἐκρατοῦσε ἕνα μεγάλο δίκτυ,—ἡ Ἄννα ξεγλυστρᾷ, χωρὶς νἀκουσθῇ, ἀπὸ τὴν πισινὴ πορτούλα τοῦ περιβολιοῦ. Τὰ ματάκια της λάμπουν κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλην της *καπόταν*, καὶ τὰ πεδαράκια της τρέχουν γρήγορα ἐπάνω εἰς τὸ χαλικόστρωτον δρομάκι, ποῦ ἐδηγεῖ ἀπὸ τὸ σπίτι εἰς τὴν βραχώδη ἀκρογιαλιάν...

Κανεὶς εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν! Κανεὶς διὰ νὰ σταματήσῃ τὴν Ἄνναν!... Κανεὶς διὰ νὰ τῆς πῇ καὶ νὰ τῆς θυμίσῃ, ὅτι ἡ ξανθὴ ἀμμουδιά, ποῦ ἁπλώνεται ράθυμη κοντὰ στὴν ἄστατη θάλασσα, εἶνε σὲ μερικὰ μέρη ἀκόμη πιὸ ἄστατη, ἀκόμη πιὸ ἄπιστη ἀπὸ τὴν θάλασσα τὴν ἴδια!.. Ὄχι, κανεὶς δὲν εἶν' ἐκεῖ!

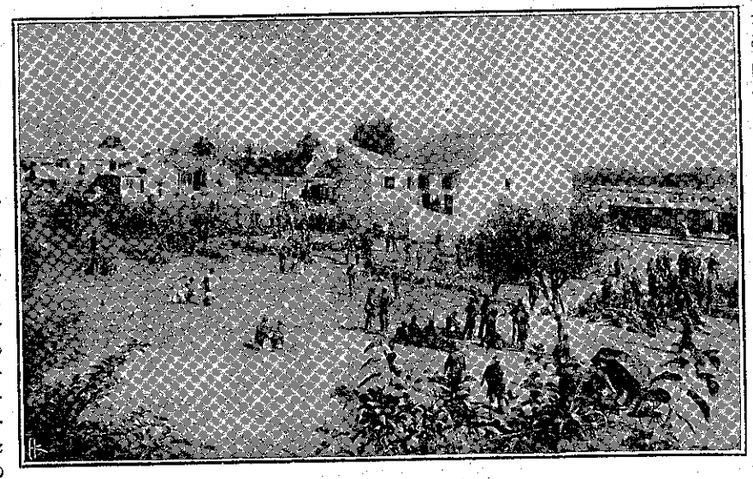

Οἱ ἔφεδροι τοῦ 1908.— *Στρατηλάτης τῆς Ἀσίας*.ΒΒ' Βραβεῖον Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας).

Καὶ γενναιότατα ἡ μπεμπέκα βγάζει τὰ σκαρπινάκια της, ἀνασκουμπώνεται, μπαίνει στὸ νερὸ καὶ ψαρεύει...ψαρεύει... μὲ ὅλον τὸν ζῆλον ἑνὸς μικροῦ εὐτυχισμένου πλάσματος.

Β'

Ἡ Ἄννα ψαρεύει τώρα μίαν ὥραν, μίαν ὁλόκληρην ὥραν, κάτω ἀπὸ τὸν φλογερὸν ἥλιον,—ἄ, εἶνε πολὺ διὰ μίαν μπεμπέκα πέντε χρονῶν! Ἀλλ' αἱ γαρίδες εἶνε σπάνιαι καὶ τὸ ψάρευμα ἄτυχον!

Ἡ Ἄννα δὲν ἀποθαρρύνεται. Ἐκεῖ πέρα, κοντὰ 'ς ἐκείνους τοὺς βράχους, θὰ κοιμοῦνται χωρὶς ἄλλο αἱ γαρίδες... ὅπως ἡ Σταμάτα ἐπάνω στὴν κάλτσα... ὅπως ἡ Ἄννα, τὶς ἄλλες ἡμέρες, στὸ μικρὸ λευκό της κρεββατάκι... Πρέπει νὰ πάῃ νὰ τὲς ξυπνίσῃ... Ἀλλοιώτικα ἡ μαμμὰ δὲν θὰ εὐχαριστηθῇ ἀπόψε μὲ τὴν ὡραίαν ἔκπληξιν τῆς κόρης της. Καὶ ἡ Ἄννα πηγαίνει κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν βράχον.

Ἐξαφνα...ἐξαφνα, ναί, ὑπὸ τὸ ἐλαφρὸν της βάρος, τὸ ἔδαφος ὑποχωρεῖ παράξενα... Ἡ Ἄννα κάμνει νὰ τραβήξῃ τὰ πόδια της, ἀλλὰ χώνονται βαθειὰ καὶ τὰ δύο μέσα εἰς τὴν ἄμμον. Καὶ ὅσον ἡ μικρὰ προσπαθεῖ νὰ σηκωθῇ, νὰ βγῇ ἔξω, νὰ πατήσῃ στερεά, τόσον περισσότερον βυθίζονται τὰ ποδαράκια της εἰς μίαν τρύπαν παράξενην, ποῦ κατασπίνει ὁλονὲν τὰ λεπτὰ στραγάλια, τὶς παχουλὲς γαμποῦλες, τὰ γόνατα, τὰ σκέλη ἕως ἐπάνω, ἕως εἰς τὸ κέντημα τοῦ μικροῦ ἀνασηκωμένου πανταλονιοῦ!

Εἰς μίαν στιγμὴν φοβεράν, ἡ Ἄννα ἐννοεῖ: ἔξαφνα ἐνθυμεῖται τὴν «κακὴν ἀμμουδιὰν» τῆς ἀκρογιαλιᾶς ἐκείνης, ὅπου κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ προχωρήσῃ, διότι εἰς μερικὰ μέρη ἐνεδρεύει ὁ θάνατος. Ἐνθυμεῖται ὅτι ἡ μαμμὰ ἔλεγε πάντα τῆς Σταμάτας νὰ μὴν τὴν πηγαίνῃ ποτέ, ποτέ, πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος... Καὶ τώρα ἡ Σταμάτα εἶνε μακρυά. Καὶ ἡ μαμμὰ ἀκόμη μακρύτερα, στὴ γαλάζια θάλασσα... καὶ ἡ τρύπα ἐξακολουθεῖ νὰ καταπίνῃ τὴν Ἄννα, μισολιπόθυμη ἀπὸ τὸ φόβο της, ποῦ ἔχει ὅμως ἀκόμη τὴ δύναμι νὰ φωνάζῃ: «Μαμμά!.... μαμμά!...»καὶ νὰ κλαίῃ ἀπηλπισμένη.....

Γ'.

Ὁ Βαρνάβας ἐπώλησε καλὰ τὰ δίκτυα του. Ὁ Βαρνάβας εἶνε εὐχαριστημένος. Γυρίζει βιαστικὸς ἀπὸ τὴν Ἁγία Κυριακή. Εἶνε νωρὶς ἀκόμη, καὶ θὰ μπορέσῃ ἴσως, πρὶν βραδυάσῃ, νὰ ψαρέψῃ μερικὲς γαρίδες, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν καλὴν «Ἀθηναία κυρία».

Ἔξαφνα ὁ Βαρνάβας σταματᾷ, κυττάζει... Ἀνήσυχος, ζαρώνει τὸ μέτωπόν του. Ἔπειτα, μιὰ φοβερὴ βλασφημία βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ γρήγορα, πολὺ γρήγορα, τρέχει πρὸς κάτι βράχους, ὅπου, ἐκεῖ-κάτω εἰς τὴν χρυσῆν ἄμμον, διακρίνεται μόλις ἕνα κομμάτι τριανταφυλλὶ ὕφασμα καὶ ἕνα ἄσπρο σημαδάκι...

Καθὼς περνᾷ, αὐτὸς ποῦ γνωρίζει τὸν κίνδυνον, ἀποσπᾷ μίαν σανίδα ἀπὸ ἕνα φράκτην.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΟΥ 1910

Ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου. — Σκοπὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶνε πάντοτε ἡ αὔξησις καὶ ἡ βελτίωσις τοῦ φύλλου.—Ἀναγνώσατε τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ.

ΕΤΑ τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Ἑνάτου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, ἰδοὺ σήμερον ἡ προκήρυξις τοῦ Δεκάτου. Συμφώνως μὲ τοὺς κατωτέρω δημοσιευομένους ὅρους, θὰ βραβεύσω καὶ πάλιν ἔσους θὰ μοῦ κάμουν τοὺς περισσοτέρους συνδρομητὰς εἰς τὴν Διάπλασιν τοῦ 1910, ἀπὸ σήμερον ξεσπαθόνοντες μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου.

Τ' ἀποτελέσματα τοῦ λήξαντος Διαγωνισμοῦ ὀλίγον ἦσαν ἱκανοποιητικά. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι τ' Ἀποτελέσματα τοῦ νέου θὰ εἶνε ἱκανοποιητικώτερα. Καὶ θὰ εἶνε, ἐὰν οἱ νῦν συνδρομηταὶ ἐννοήσουν καλῶς τὸν σκοπὸν καὶ τὴν σημασίαν τοῦ Ξεσπαθώματος.

Οἱ προθυμότεροι τῶν φίλων μου, δραστηρίως καὶ ἀποτελεσματικῶς πάντοτε ξεσπαθόνοντες, ἀντιλαμβάνονται τὸ Ξεσκάθωμα ὡς καθῆκον. Καθῆκον πρὸς τὸν ἑαυτόν των, καθῆκον πρὸς τὴν Διάπλασιν, καθῆκον πρὸς τοὺς ἄλλους ὅλους. Ἐκεῖνος ποὺ ξεσπαθένει κάμνει πρῶτον καλὸν πρὸς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐγγράφει, διότι τοῦ ἀνοίγει τὰ μάτια καὶ τὸν κάμνει νὰ γνωρίσῃ καὶ ναπολαύσῃ τὴν παντοειδῆ ὠφέλειαν τοῦ περιοδικοῦ μας. Δεύτερον κάμνει καλὸν πρὸς τὴν Διάπλασιν, διότι συντελεῖ εἰς τὴν αὔξησιν τῆς κυκλοφορίας της καὶ ἑπομένως τῆς εὐημερίας της. Τρίτον κάμνει καλὸν πρὸς τὸν ἑαυτόν του, διότι γίνεται ἄξιος τῶν τιμῶν καὶ τῶν ἀμοιβῶν τοῦ βραβείου, καὶ διότι ἀπολαμβάνει καὶ αὐτὸς τὸ περιοδικὸν ηὐξημένον καὶ βελτιωμένον διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος. Τέταρτον κάμνει καλὸν πρὸς ὅλους ἐν γένει, διότι σκοπὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶνε πάντοτε ἡ αὔξησις καὶ ἡ βελτίωσις τοῦ περιοδικοῦ μας, τὸ δὲ περιοδικόν μας ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους τοὺς Ἑλληνόπαιδας.

Ποῖος, ἐὰν συλλογισθῇ καὶ σταθμίσῃ καλῶς τἀνωτέρω, δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ξεσπαθώσῃ ; Ποῖος, ἐν γνώσει ὅτι τοιοῦτον πολλαπλοῦν καὶ μέγα καλὸν κάμνει, δὲν θὰ καταβάλῃ πᾶσαν ἐνέργειαν πρὸς ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν εἰς τὴν Διάπλασιν ;

Νομίζω δὲ ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε δύσκολον. Καθεὶς θὰ γνωρίζῃ πολλὰ παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ποῦ δὲν ἔτυχε ἀκόμη νὰ γίνουν συνδρομηταί μου. Συγγενεῖς του, φίλους του, συμμαθητάς του. Ἂς τους δείξῃ τὴν Διάπλασιν, ἂς τους ὁμιλήσῃ θερμῶς ὑπὲρ αὐτῆς, ἂς τοις προτείνῃ, ἂς τους προτρέψῃ νὰ ἐγγραφοῦν. Θὰ δεχθοῦν, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ δεχθοῦν, ὅταν ἡ σύστασις γίνῃ ὅπως πρέπει. Διότι ἡ Διάπλασις καὶ ἑλκυστικὴ εἶνε, καὶ εὐθηνή. Κάθε παιδὶ εἰμπορεῖ νὰ οἰκονομήσῃ διόμισυ δραχμὰς ἢ τρία φράγκα, τουλάχιστον διὰ μίαν τριμηνίαν. Καὶ ἅμα ἐγγραφῇ μίαν φοράν, γλυκαίνεται ἔπειτα καὶ δύσκολα ξεγράφεται.

Οἱ μικρότεροι ἀπὸ τοὺς φίλους μου εἰμποροῦν νὰ ζητήσουν εἰς τὸ Ξεσπάθωμα καὶ τὴν βοήθειαν των γονέων των, τῶν μεγαλειτέρων ἀδελφῶν των, τῶν οἰκογενειακῶν των φίλων. Ὅλοι βοηθοῦν προθύμως ὅταν πρόκειται νὰ γίνῃ ἕνα καλόν. Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ μὴ λησμονοῦν τὸ Ξεσπάθωμα ποτέ, νὰ τὸ ἔχουν πάντοτε ὑπ' ὄψει των, νὰ τὸ κυνηγοῦν, καὶ προπάντων νὰ μὴν ἀπελπίζωνται μὲ τὰς πρώτας τυχὸν ἀποτυχίας. Ἂν ἀπέτυχαν ἐδῶ, θὰ ἐπιτύχουν ἐκεῖ ἂν ἠρνήθη νὰ ἐγγραφῇ αὐτός, θὰ δεχθῇ ἕνας ἄλλος. Ἡ ἐπιμονὴ νικᾷ . . .

Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀρκετὰ σᾶς εἶπα. Δὲν χρειάζεται τώρα παρὰ νὰ διαβάσετε μὲ μεγάλην προσοχὴν τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ. Ἑτοιμασθῆτε λοιπὸν καὶ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι : Ὅσον ζωηρότερον θὰ εἶνε τὸ Ξεσπάθωμά σας, τόσον περισσότερα δωδεκασέλιδα ἢ διπλᾶ φύλλα θὰ ἔχετε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ 1910. Ἐμπρός !

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ Ι' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Α'. — Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶνε ἐτήσιος. Θὰ λήξῃ τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1910 καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους ὅσοι μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης θὰ ἔχουν πωλήσῃ φυλλάδια τοῦ 32ου ἔτους, ἢ ἐγγράψῃ *νέους* συνδρομητὰς ἐτησίους, ἑξαμήνους ἢ τριμήνους.

Β'. — Οἱ ἐγγράφοντες *νέους* συνδρομητὰς ἐτησίους, ἑξαμήνους ἢ τριμήνους θὰ λογαριάζωνται ὡς διαθέσαντες τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ στείλῃ ἐν ὅλῳ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφέντας συνδρομητὰς μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς των. (Δηλαδή : ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον συνδρομητήν, ὑποτίθεται, ὅτι ἐπώλησε 52 φύλλα, ὁ ἐγγράφων ἑξάμηνον, 26 φύλλα, τρίμηνον, 13 φύλλα, δύο συνδρομητὰς ἐτησίους, 104 φύλλα, κτλ.). Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ τὰ βραβεῖα θὰ πονεμηθοῦν ὡς ἑξῆς :

Βραβεῖον πρώτης τάξεως

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θὰ πονεμηθῇ πρὸς πάντας ὅσοι μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1910 θὰ ἔχουν διαθέσῃ (εἴτε μὲ ἀγοραστὰς εἴτε μὲ συνδρομητάς, εἴτε καὶ μὲ τὰ δύο,) *530 φύλλα καὶ ἄνω*, δηλαδὴ φύλλα ἀναλογοῦντα πρὸς ἐτησίας συνδρομὰς περισσοτέρας τῶν δέκα. Ὅλων τούτων θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἡ εἰκών, ὁ δὲ διαθέσας τὰ περισσότερα φύλλα θὰνακηρυχθῇ *Κορυφαῖος*, καὶ ἡ εἰκών του θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συμπλέγματος τῶν ἄλλων εἰς μεγαλήτερον σχῆμα.

(Ἂν εἷς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ Μικροὶ Σύλλογοι ἢ ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργούντων πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν ἢ πώλησιν φύλλων, τότε θὰνακηρυχθῇ καὶ *Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων*).

Εἰς τοὺς τυχόντας πρώτης τάξεως Βραβείου, πλὴν τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων των, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδεδομένων κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος· ἤτοι μόνον τόμοι Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, ἢ συνδρομὴ Διαπλάσεως τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀλλὰ *τίποτε ἄλλο* ἐκτὸς αὐτῶν). Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα διέθεσεν ἕκαστος. Καὶ ὁ μὲν κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ *30 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων*, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης *λεπτὰ 25*. Παραδείγματος χάριν, ὁ διαθέσας 1500 φύλλα, ἂν εἶνε κορυφαῖος, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας φράγκων 45 (150× 30) ἂν δὲ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, φρ. 37,50 (150×25).

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως.

Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1910 θὰ ἔχουν διαθέσῃ (εἴτε μὲ ἀγοραστάς, εἴτε μὲ συνδρομητάς, εἴτε καὶ μὲ τὰ δύο) *ἀπὸ 52 ἕως 520 φύλλα*, δηλαδὴ φύλλα ἀναλογοῦντα πρὸς μίαν ἕως δέκα συνδρομάς.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθοῦν, καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκών των, οἱ *εἰκοσιπέντε πρῶτοι*, κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσῃ τὰ περισσότερα. Ἐὰν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστὸς πέμπτος νὰ ἔχῃ διαθέσῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλων μ' ἕνα ἢ περισσοτέρους ἐκ τῶν ἑπομένων, τότε θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ *ὅλων τούτων*, ὁσοιδήποτε καὶ ἂν εἶνε.

Καὶ πρὸς τούτους θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδεδομένων, μὲ μόνην τὴν διαφοράν. ὅτι ὁ μὲν πρῶτος τῆς τάξεως θὰ ὑπολογίσῃ *25 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων*, οἱ δὲ ἄλλοι *λεπτὰ 20*.

Ἔπαινος.

Ἔπαινος θ' ἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας τοὺς λοιπούς, καὶ θὰ τοῖς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδεδομένων, *ἀξίας 15 λεπτῶν δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων*.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1. — Ἐκτὸς τῶν ἐτησίων συνδρομητῶν, δύναταί τις νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἑξαμήνους (ἀντὶ δρ. 4,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ φρ. χρ. 5,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν), καθὼς καὶ συνδρομητὰς *τριμήνους* (ἀντὶ δρ. 2,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φρ. 3 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν). Πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται *ἀπαραιτήτως* ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, ἄλλως δὲν ἐκτελεῖται.

2. — Ἐφ' ὅσον ἐγγράφῃ τις συνδρομητάς, πρέπει νὰ στέλλῃ ἑκάστοτε τὰς διευθύνσεις των καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των ἄνευ ἀναβολῆς, χωρὶς δηλαδὴ νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλους διὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

3. — Ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ διὰ νὰ λογαριασθῇ ὡς ξεσπάθωμα, *πρέπει ὁ ἐγγράφων αὐτὸν νὰ ἔχῃ ἤδη πληρώσῃ τὴν συνδρομήν του διὰ τὸ ἴδιον ἔτος*, δὲν εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ ψευδώνυμον.

4. — Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ἀπόρων λογαριάζονται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα· ἐπίσης θεωρεῖται ὡς ξεσπάθωμα *τοῦ ἐμβάζοντος τὸ ἀντίτιμον συνδρομητοῦ* καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἔτους ἀνανέωσις τριμήνου ἢ ἑξαμήνου συνδρομῆς νέου συνδρομητοῦ, ἐγγραφέντος εἴτε ὑπ' αὐτοῦ εἴτε καὶ ὑπ' ἄλλου. (Ἡ ἀπ' εὐθείας ὅμως ἀνανέωσις τῶν τριμήνων καὶ ἑξαμήνων δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ ξεσπάθωμα).

5. — Εἰς τὰς κληρώσεις τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως θὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ἐγγραφόμενοι διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Δαχείου.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

1. — Πράκτωρ τῆς «Διαπλάσεως» δύναται νὰ γίνῃ πᾶς συνδρομητής, ἀναλαμβάνων πώλησιν φυλλαδίων, ἤτοι εὑρίσκων ἀγοραστάς.

2 — Ἕκαστον φύλλον τιμᾶται 20 λεπτὰ ἢ φρ. χρ. 0.20. Τὰ δὲ διπλᾶ φύλλα 40 λεπτὰ ἢ φρ. χρ. 0.40.

3. — Τὰ φύλλα στέλλοντκι πρὸς τοὺς πράκτορας, οἱ ὁποῖοι φροντίζουν νὰ εἰσπράττουν τὸ ἀντίτιμον καὶ νὰ μοῦ τὸ στέλλουν. Φύλλον ἀπ' εὐθείας πρὸς ἀγοραστὴν δὲν στέλλεται.

4. — Ὁ ἀγοραστὴς *οὐδὲν δικαίωμα χαίρει*. Διὰ ν' ἀποκτήσῃ δικαίωμα συνδρομητοῦ, νὰ λαμβάνῃ δηλ. μέρος εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, νὰ τῷ στέλλεται τὸ φύλλον ἀπ' εὐθείας εἰς τὸνομά του μ' ἔντυπον ταινίαν, κτλ πρέπει νὰ προπληρώσῃ μίαν τρίμηνον τοὐλάχιστον συνδρομήν. Ἀλλ' ἂν θέλῃ νὰ λάβῃ καὶ ψευδώνυμον ἰσχῦον μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1910, τότε πρέπει νὰ προκαταβάλῃ καὶ 1 φράγκον,— ὡς ἐκανονίσθη διὰ πάντας τοὺς συνδρομητὰς ἀνεξαιρέτως.

5. — Χάριν εὐκολίας, στέλλω πρὸς τοὺς Πράκτορας *ἐπὶ πιστώσει* φύλλα μόνον ἑνὸς μηνός. Ἀλλ' ἂν εἷς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς δὲν μοῦ στείλουν τὸ ἀντίτιμον, πκύω τὴν περαιτέρω ἀποστολήν *ἄνευ εἰδοποιήσεως*, καὶ οὔτε τοὺς συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἂν δὲν ἐξοφλήσουν τὸ χρέος των, μὲ τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσω καὶ τὰ ὀνόματά των. — Ἡ πίστωσις τοῦ μηνὸς ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς σχετικῆς παραγγελίας των. Δηλαδή, ἂν ζητήσουν προηγούμενα φύλλα διὰ τοὺς ἀγοραστάς των, ὀφείλουν νὰ ἐμβάσουν μαζὶ μὲ τὴν παραγγελίαν καὶ τὸ ἀντίτιμον, ἄλλως δὲν στέλλονται.

Κανὼν γενικός : — Ἀπαγορεύεται πᾶσα μεταβίβασις καὶ μεταγραφὴ Ξεσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομητῶν ἢ Συλλόγων περὶ μεταγραφῆς Ξεσπαθώματος γενομένου ὑπ' ἄλλου οἱουδήποτε καὶ ἐγγραφέντος ἤδη εἰς τὸ βιβλίον μας ἐπ' ὀνόματί του, οὐδόλως λαμβάνονται ὑπ' ὄψει. Οἱ ἐγγράφοντες ἑπομένως συνδρομητὰς ἐν ὀνόματι Συλλόγου, ἂς *φροντίζουν* νὰ τὸ δηλώνουν συγχρόνως μὲ τὴν παραγγελίαν.

Ἡ Διαπλασις

"ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ,,

ΜΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΤΟΥ 1910

Μεταξὺ τῶν καινοτομιῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ γίνουν μὲ τὸ νέον ἔτος 1910 εἰς τὴν «Διάπλασιν», εἶνε καὶ μία, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ σᾶς ἀναγγείλω ἀπὸ τώρα, διὰ νὰ μὲ βοηθήσετε.

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, κάθε φυλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἔχῃ καὶ μίαν «Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητῶν», ποικίλην καὶ διασκεδαστικωτάτην, ἡ ὁποία θὰ περιλαμβάνῃ σύντομα *διηγηματάκια*, πρωτότυπα ἢ μεταφρασμένα, *ποιηματάκια*, *περιγραφάς*, *ἀνέκδοτα*, παντὸς εἴδους *περίεργα*, *Παιδικὰ Πνεύματα* κτλ. κτλ.

Τὴν σελίδα αὐτὴν θὰ τὴν συντάσσετε σεῖς *ἀποκλειστικῶς*. Κάθε συνδρομητὴς (ἢ συνδρομήτρια) τῆς «Διαπλάσεως», *ἔχων ψευδώνυμον διὰ τὸ 1910 καὶ προπληρωμένην ὁλόκληρον τὴν συνδρομὴν τοῦ ἔτους*, δικαιοῦται νὰ μοῦ στείλῃ πρὸς δημοσίευσιν ἔργα του ἐκ τῶν ἀνωτέρω (διηγημάτια, ποιηματάκια κλπ.) ἕκαστον τῶν ὁποίων δὲν πρέπει νὰ *ὑπερβαίνῃ* τοὺς 25 στίχους στήλης τῆς «Διαπλάσεως» ἢ τὰς *150 λέξεις*. (Τὰ συντομώτερα θὰ προτιμῶνται· τὰ ὑπερβαίνοντα τὸ μέτρον τῶν 150 λέξεων θὰποκλεισθοῦν, ὅσον ὡραῖα καὶ ἂν εἶνε).

Ἀπὸ τὰ στελλόμενα, ἐγὼ θὰ ἐκλέγω τὰ *καταλληλότερα διὰ τὴν «Διάπλασιν»*, τὰ ὡραιότερα, τὰ ἐξυπνότερα, τὰ πρωτοτυπότερα, καὶ οὔτω θὰ καταρτίζω τὴν Σελίδα, φροντίζουσα νὰ περιέχῃ πάντοτε, εἰ δυνατόν, ἀπ' ὅλα τὰ εἴδη, καὶ νὰ τελειόνῃ μὲ Παιδικὸν Πνεῦμα,—ἰδικόν σας ἐπίσης, ὅπως καὶ μέχρι τοῦδε,—τὸ ὁποῖον εἰς τὸ ἑξῆς μετατίθεται ἐδῶ.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἀπὸ τὰ καταλληλότερα καὶ ὡραιότερα τῶν στελλομένων ἔργων, θὰ ἐκλέγω ὅσα μοῦ χρειάζονται πρὸς καταρτισμὸν μιᾶς δσῳ τὸ δυνατὸν πλήρους, ὡραίας καὶ ποικίλης Σελίδος. Τὰ ἄλλα ἐγκεκριμένα θὰ μένουν διὰ τὸ ἑπόμενον φύλλον. Ἀλλ' ἂν ἐν τῷ μεταξὺ λάβω ἄλλα καλλίτερα, θὰ προτιμῶνται αὐτά, καὶ ἐκεῖνα θὰ μένουν πάλιν, ἕως νὰ παρουσιασθῇ εὐκαιρία,—δηλαδὴ ἐλλείψις νέων καλλιτέρων,—ὅπως δημοσιευθοῦν. Ἑπομένως καμμίαν ὑπόσχεσιν καὶ καμμίαν εὐθύνην δὲν ἀναλαμβάνω διὰ τὰ ἐγκριθέντα μένοντα, περὶ τῶν ὁποίων θὰ πληροφορῶ τοὺς ἀποστολεῖς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν. Θὰ δημοσιεύωνται ὅποτε θέλω, ὅποτε χρειάζωνται.

Αὐτὸ λοιπὸν πρῶτιστα πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας, διὰ νὰ λείψουν τὰ παράπονα. Καὶ ἔπειτα τοὺς ἑξῆς ὅρους ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ : Κάθε κομμάτι ποῦ μοῦ στέλλετε διὰ τὴν «Σελίδα Συνεργασίας» (ποίημα, διήγημα κτλ.) πρέπει νὰ εἶνε γραμμένο μόνο του, εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, καὶ ἀπὸ τὴν μίαν μόνον ὄψιν τοῦ φύλλου. — Κάθε κομμάτι, οὕτω στελλόμενον, πρέπει, ἐκτὸς τοῦ τίτλου τοῦ ἔργου, νὰ φέρῃ ἀπολύτως τὸν γενικὸν τίτλον «Διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας».—Κάθε κομμάτι πρέπει νὰ εἶνε ὑπογεγραμμένον *μὲ τὸ ὄνομα καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμον* τοῦ ἀποστολέως. — Ἀποστολαί, μὴ τηροῦσαι κατὰ γράμμα τοὺς ἀνωτέρω ὅρους, θὰ ῥίπτωνται εἰς τὸ καλάθι πρὶν διαβασθοῦν.

Προθεσμία δὲν ὑπάρχει. Ἀποστολαὶ εἶνε δεκταὶ *ἀπὸ σήμερον*. Εἰμπορεῖ νὰ στέλλῃ κανεὶς ὅσα θέλῃ, καθ' ὅλον τὸ διάστημα ποῦ θὰ εἶνε συνδρομητής. Καὶ πρέπει οἱ δικαιούμενοι νὰ μοῦ στείλετε ἀπὸ τώρα, διὰ νὰ *καταρτίσω* μὲ τὴν *ἡσυχίαν* μου τὴν *πρώτην* «Σελίδα Συνεργασίας» ποῦ θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ 1ον φύλλον τοῦ Δεκεμβρίου.

Βραβεῖον, ἀμοιβή, δὲν ὑπάρχει. Οὔτε κἂν Εὔσημα δὲν θὰ δίδω διὰ τὰ δημοσιευόμενα. Ἀρκεῖ, πρὸς τὸ παρόν, ἡ τιμή, καὶ ἡ εὐχαρίστησις τὴν ὁποίαν θὰ αἰσθάνεται ἕκαστος, βλέπων τὸ ἔργον του δημοσιευόμενον εἰς τὴν «Διάπλασιν» καὶ γνωρίζων ὅτι θὰ τὸ διαβάσουν τοὐλάχιστον 20,000 ἐπιλέκτων Ἑλληνοπαίδων !

Ἡ ἰδέα τῆς «Σελίδος Συνεργασίας» μοῦ ἐνεπνεύσθη ἀπὸ μερικὰς ὡραίας ἀποστολάς, ποῦ ἔλαβα φέτος. Ἦσαν κάτι διηγηματάκια περιγραφαί, ποιηματάκια, ἀνέκδοτα ἀστεῖα ἢ περίεργα, ἄξια τφόντι δημοσιεύσεως. Εἰς τὸν κύκλον μας ὑπάρχουν πολλοὶ ποῦ γράφουν τέτοια πράγματα εὔμορφα. Ἄλλοι πάλιν ξεύρουν γλώσσας, λαμβάνουν ξένα περιοδικά, καὶ εἰμποροῦν νὰ μεταφράζουν ὅ,τι εὑρίσκουν ὡραῖον καὶ *κατάλληλον διὰ τὴν Διάπλασιν*. Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ ! μόνον ἀπὸ ἑλληνικὰ φύλλα νὰ μὴν ἀντιγράφουν ! Ἡ μετάφρασις ἐπιτρέπεται, ὄχι ὅμως καὶ ἡ κλοπή...

Καὶ μία σύστασις ἀκόμη. Ὡραῖα, ἔξοχα πραγματάκια πρὸς μετάφρασιν,—ἱστορικὰ ἀνέκδοτα, σύντομα ἠθικά, χαρακτῆρας, κτλ.—εἰμπορεῖτε νὰ εὑρίσκετε εἰς τοὺς *ἀρχαίους* Ἕλληνας Συγγραφεῖς.

Ἡ Διαπλασις

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΡΡΟΗ ἐγγραφῶν αὐτὲς τὴν ἑβδομάδα. Οἱ φίλοι μου σπεύδουν νἀνανεώσουν τὴν συνδρομήν των μὲ μίαν προθυμίαν φέτος ἐξαιρετικήν. Εὔχομαι τὴν αὐτὴν προθυμίαν νὰ δείξουν καὶ εἰς τὸ Ξεσπάθωμα. Ἐγὼ δέ, ἀνταποκρινόμενος εἰς τὴν ὁμόθυμον αὐτὴν ἀγάπην καὶ ὑποστήριξιν, θὰ βελτιώσω φέτος τὸ φύλλον καὶ θὰ εἰσαγάγω πλῆθος ὡραίων καινοτομιῶν. Βλέπετε σήμερον τὴν «Σελίδα Συνεργασίας» ; Ἔχω ὑπ' ὄψει μου καὶ ἄλλην μίαν καινοτομίαν, *ἐπίσης σπουδαίαν*. Ἓν γένει τὸ φύλλον μας, ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, θὰ εἶνε ἀγνώριστον.

Μεσογειακὸς Ἀστήρ, ἡ ἰσχὺς τοῦ ψευδωνύμου σου λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου. Ὅσοι θέλουν τὸ ψευδώνυμόν των καὶ διὰ τὸ 1910, τὸ *ἀνανεόνουν* στέλλοντες 1 δραχμὴν συμφώνως μὲ τὸν Κανονισμόν. Ἡ ἂν δὲν θέλουν τὸ ἴδιον, παίρνουν ἄλλο, πάντοτε ἐπὶ πληρωμῇ.

Τὸ θέρος, *Μίκη Ζέζα*, εἶνε ἡ ἐξοχὴ τὸν χειμῶνα εἶνε τὰ πολλὰ μαθήματα. Πότε λοιπὸν θὰ μοῦ γράψῃς ; Πρέπει νὰ οἰκονομῇς κάπου-κάπου ὀλίγον καιρόν. Αὐτὸ κάμνουν ὅλοι. Διαφορετικὰ κανεὶς δὲν θὰ ἔγραφε καὶ δὲν

θὰ εἶχα Ἀλληλογραφίαν. Βραβεῖον ἔστειλα.

Νὰ ἡ ***Ποιμενικὴ Φλογέρα.*** Μαθήματα ἔχει καὶ αὐτή, ἀλλὰ μοῦ ὑπόσχεται «νὰ χρησιμοποιῇ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς της διὰ τὴν ἀγαπητήν της Διάπλασιν». Ἔτσι, μπράβο!

Χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες τώρα καλά, ***Ἀτρόμητε Γυμνασιόπαι.*** Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν ἔχεις καιρὸν νὰ λάβῃς μέρος, δημοσιεύων Ἀγγελίας μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, ἀφοῦ δὲν ἔχεις δημοσιεύσῃ καμμίαν πρίν. Πολλαὶ δὲν χρειάζονται, καλαὶ νὰ εἶνε.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, ***Ἀγοροκόριτσο.*** Σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ προέτρεψες δύο ἀγαπητάς μου φίλας,—τὰς ὁποίας ὡς τώρα ἐκ φήμης γνωρίζω,—νὰ πάρουν ψευδώνυμον καὶ νὰ μοῦ γράψουν, διὰ νὰ τὰς γνωρίσω καλλίτερα. Ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη.

Τἀποτελέσματα τοῦ 111ου διαγωνισμοῦ, ***Αὐστριακὸ Στόλο***, ἀνέφεραν ὅσους ἔστειλαν Ἀσκήσεις διὰ τὴν Α' Ἑξαμηνίαν τοῦ 1909. Σὺ ἔστειλες Συλλογὴν διὰ τὴν Β' Ἑξαμηνίαν, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ σοῦ δημοσιεύω Ἀσκήσεις. Εἶνε ὁ *τρέχων* 115ος Διαγωνισμός, τοῦ ὁποίου ἀργότερα θὰ ἴδῃς τ' ἀποτελέσματα. Ἐνόησες τώρα;

Μικρὰ Βοσκοπούλα, τὸ γραμματάκι σου μοῦ ἤρεσε πολύ. Ἀλήθεια θὰ εἶνε θαῦμα ἂν θὰ *ξεμπλέξῃ* ὁ Αὔγουστος, ὕστερ' ἀπὸ τόσα ψεύματα!..

Μαῦρα Μάτια, σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ὡραῖα γράφεις. Τετράδια σοῦ ἔστειλα. Ἑτοίμασε τὴν Συλλογήν σου, καὶ τώρα ποῦ θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, μοῦ τὴν στέλλεις.

Καμμίαν φοράν, ***Ἠχὼ τῆς Λίμνης***, καὶ τὰ γέλια εἶνε ἐκδήλωσις συγκινήσεως. Σ' εὐχαριστοῦμεν πολὺ ποῦ ἀγαπᾷς καὶ περιποιεῖσαι τόσον εἰς τὸ Σχολεῖον τὰ κοριτσάκια τοῦ κ. Φαίδωνος. Εἶνε κατενθουσιασμένα μαζί σου.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: ***Ἰδανικότης, Κασταν὚ Πυργοδέσποινα, Ρήγας ὁ Φερραῖος.***

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Σμυρναῖος Ἱππότης*, α. (τίς;) *Ρομαντισμός*, α. (ἐγώ!) *Ραγισμένο Βάζο*, κ. (Α. Π.) *Παγωμένος Ὠκεανός*, α. (Φ. Χ.) *Μαγευτικὸς Βόσπορος*, κ. (Ε. Χ.) *Ναυαρῖνον*, α. (Α. Κ.) *Θάλασσα τῆς Ἄνδρου*, κ. (Μ. Α.) *Λεοντόκαρδος*, α. (Ν. Θ.) *Καλλικάτζαρος*, α. (Α. Τ.) *Ἀσπὶς τῆς Ἑλλάδος*, κ. (Ε. Κ.) *Τέκνον τῆς Σαχάρας*, α. (Ν. Μ.) *Ἐαρινὴ Νεφέλη*, κ. *Γαϊδουράγκαθον*, α. (Π. Π.) *Βαρκούλα τοῦ Φαλήρου*, κ. (!!;) *Φάρος τῆς Ἀλεξανδρείας*, κ. (Ε. Ν.) *Ὁμίχλη τῆς Ἀγγλίας*, κ. (Θ. Τ.) *Δαιμόνιον Πνεῦμα*, α. (Γ. Χ.) *Ζιζάνιον Γυμνασίου*, α. (Μ.Φ.) *Ξανθὴ Νεράϊδα*, κ. *Ἐλπὶς τῶν Δυστυχῶν*, κ. *Πανελλήνιον Ὄνειρον*, κ. (Χ.Π.Μ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Μαρεῶτις Λίμνη*, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Ποιητὴν Ὅμηρον*** (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) ***Θρίαμβον τοῦ Ἑλληνισμοῦ*** (βραβεῖον ἔστειλα·) ***Ἀνακρέοντα*** (ἔστειλα ἐκ νέου· εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραιότατον δελτάριον·) ***Θαλαμηγὸν Ἀμφιτρίτην*** (ἐν Π. Πνεῦμα θὰ δημοσιευθῇ· Ἀσκήσεις ὅμως ὄχι, διότι δι' αὐτὰς γίνεται διαγωνισμός· δὲν ἐδιάβασες ποτὲ τὸν Ὁδηγὸν νὰ ἴδῃς τοὺς ὅρους;) ***Ἀγιάννην*** (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· δίκηο ἔχει ἡ ἀδελφή σου, τώρα εἶνε ἡ σειρά της·) ***Δαφνοστεφῆ Σημαίαν*** (εὐχαριστῶ πολύ· μήπως δὲν ὑπάρχει τὸ Ταμεῖον τῶν ἀπόρων;) ***Πνοὴν ψυχορραγοῦντος Ἀγγέλου*** (ἔλαβα εὐχαριστῶ· ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη· γράφε μου·) ***Ἑλληνικὴν Δόξαν*** (πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐπιστολή σου· ναί, ἔχω ἀρκετοὺς ἐκεῖ συνδρομητάς· καὶ τώρα, μὲ τὰς ἐνεργείας σου, θ' αὐξήσουν βέβαια·) ***Κ. Δαβ.*** (δὲν ἔχεις θάρρος νὰ μοῦ γράφῃς; ἀλλὰ διατί; ἐγὼ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μοῦ ἔγραφες συχνά, ἀλλὰ νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον, διὰ νὰ σοῦ ἀπαντῶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν·) ***Δάφνη τοῦ Πηνειοῦ*** (κρῖμα νὰ μὴν ἔλθῃ!) ***Ναυτάκι*** (ἔχει καλῶς·) ***Ἀθανάσιον Διάκον, Στρατηλάτην τῆς Ἀσίας*** κλ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *22 Ὀκτωβρίου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1909, ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων εἰσέρχεται εἰς τὸ 32ον αὐτῆς ἔτος.— Οἱ συνδρομηταί μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη, ἢ λήγει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται

Ν'ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ

των ἐγκαίρως, καὶ εἰ δυνατὸν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των, ἐτησίαν ἢ ἑξάμηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

καθ' ἣν ὁ κληρωθησόμενος, εἷς μόνος, θὰ κερδίσῃ

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ

τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐλπίδα κέρδους 50.000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους θὰ γίνουν ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ Κληρώσεις Δώρων ποικίλων ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, κατὰ τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 45ον φύλλον, σελ. 372.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 10 Νοεμβρίου· ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 21 Νοεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 7 Δεκεμβρίου.

474. Δεξίγριφος.

Εἰς σχῆμα γεωμετρικόν,
Σύμφωνον ἐκολλήθη,
Κ' ἕνα νησὶ ἑλληνικὸν
Ἀμέσως ἐγεννήθη.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δάκρυ Ὑποδούλου Ἕλληνος

475. Στοιχειόγριφος.

Κάτοικος κράτους ἰσχυροῦ
Θὰ γίνω ἀμέσως τ' οὐρανοῦ,
Φωνῆεν ἂν προσθέσῃ
Ὁ λύτης μου 'στὴ μέση.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος

476. Ἀναγραμματισμός.

Ὁμηρικὸν λεξείδιον
Τὸ ἀναγραμματίζω,
Καὶ πόλιν τῆς Ἠπείρου μας
Μὲ τοῦτο σχηματίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Δόγη

477. Αἴνιγμα.

Δύσμορφον ἑρπετὸν τὸ ἀρσενικόν,
Γυναῖκα ἱστορικὴ τὸ θηλυκόν,

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίας Ν. Οἰκονομοπούλου

478. Δίζυγον.

```
* * * * * * *
  *       *
* * * * * *
* *     * *
* *     * *
*       *
*       *
```

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νἀναγινώσκεται· ὁριζοντίως: ἄνω, μεγάλη δύναμις τοῦ Κράτους, κάτω ἀρχαῖος ἕλλην ποιητής· καθέτως, κατὰ σειρὰν ἐξ ἀριστερῶν: νῆσος αὐτόνομος, ἀριθμητικὸν ἀφῃρημένον, δεικτικὴ ἀντωνυμία, κοινὴ λέξις πολυσήμαντος, συνώνυμος κάποτε μὲ τὸ σῶμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου

479. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος.

— Σήκω, Ἄννα, κ' ἔλα νὰ φᾶμε.
— Καὶ τί θὰ φᾶμε;
— Ἐκεῖνο ποῦ σοῦ εἶπα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄσπρου Καφὲ

480. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ Συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν νῆσον τῆς Τουρκίας: 1, Νῆσος ἔνδοξος τῆς Ἑλλάδος· 2, Πρωτεύουσα Γερμανικοῦ Κράτους· 3, Χώρα τῆς Τουρκίας· 4, Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουκῆ Λόρα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 37.

370. Σίπυλος (σῖ, Πύλος.) — 371. Χλόη-χολή. - 372. Δίδω-Διδῶ. — 373. Τὸ βαρέλι.

374.

```
    Λ
 Π  Δ  Ι
Ο   Ρ    Ξ
    Ι
    Α
  ι Τ ι
ω ο Ι ν ς
γ α Κ ῶ α
ι ρ Η ῶ ς
α       ς
```

375. *Ὤδινεν ὄρος καὶ ἔτεκε μῦν.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας, δεξιόθεν, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω.) — 376. Τὴν λύσιν,—377. ΙΩΝΙΑ (Μά·Ι·ος [Αἷμος], Ἰω-νᾶς [Ἰάσων], μόΝΙμον [νόμιμον], ἸΑνὸς [Αἶνος]). — 378. Ἀνάξιον ἄνδρα μὴ ἐπαίνει διὰ πλοῦτον.—379. *Μὴ πολλὰ λάλει.* (Μῖ-πολλὰ λα-λι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εὐχαριστῶ τοὺς ἀγαπητούς μου φίλους ποῦ εἶχον τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ στείλουν ἀφειδῶς τὰς εὐχάς των γιὰ τὴ γιορτή μου.—***Ἰδανικότης.*** *(Θ,344)*

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΔΟΞΑ

Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος 1909

Στὴν ἀγαπημένη μας *Κόκκινη Παπαροῦνα*, ἀναχωροῦσαν δι' Ἑλβετίαν πρὸς σπουδήν, εὐχόμεθα καλὸ ταξεῖδι, καλὴν πρόοδον καὶ καλὴν ἀντάμωσιν.—***Χρυσὸ Παγῶνι, Χρυσῆ Μάσκα.*** *(Θ,346)*

ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΔΥΣΤΥΧΩΝ

Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος

Παρακαλῶ τὴν ἐξαδέλφην μου Ἀσπασίαν Βότσαρη νὰ μοῦ γράψῃ τὴν διεύθυνσίν της.—***Ἀσπασία Ρώμα.*** *(Θ,348)*

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΩΝ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑι ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΩΝ

ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΕΦΕΤΕΙΝΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		***Ἐξωτερικοῦ:***	
Ἐτησία	δρ. 8,—	**Ἐτησία**	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	**Ἑξάμηνος**	» » 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	**Τρίμηνος**	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.— Τόμος 16ος — ***Ἐν Ἀθήναις, 31 Ὀκτωβρίου 1909*** — ***Ἔτος 31ον.— Ἀριθ. 48***

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. FORNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'. *(Συνέχεια)*

Εἰς τὸν διάβολον τὰ ψέμματα! ἐσυλλογίσθη ὁ Αὔγουστος. Ἀρκετὰ εἶχεν εἴπῃ ὡς τώρα. Φθάνει πλέον!...

Καὶ προχωρήσας κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Δυμπουᾶ, τὸν ἐνηγκαλίσθη, λέγων συγχρόνως πρὸς τὸν κ. Κορπανώφ:

— Καλλίτερα νὰ σᾶς τὸ 'πῶ ἀμέσως ὅτι εἶνε ὁ μπαμπᾶς, ἐξάδελφε Κορπανώφ, ἀφοῦ, οὕτως ἢ ἄλλως, ἐπιτέλους θὰ τὸ μάθετε.

Ὁ Βλαδίμηρος ἐμειδίασεν, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ νέου καὶ εἶπεν εἰς τόνον θερμῆς ἐπιδοκιμασίας, κυττάζων τὸν κύριον Δυμπουᾶ:

—Ἤμουν βέβαιος ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἔτσι θὰ ἔκαμνε.

Καί, στρεφόμενος πρὸς τὸν Αὔγουστον:

— Ἡσυχάσατε, ἡ παρουσίασις ἔγεινε καθ' ὅλους τοὺς κανόνας· γνωρίζομεν...

— ...Τὰ πάντα! ἔσπευσε νἀναγγείλῃ ἡ Μαρία Σοφία· ὦ ἀγαπητέ μας ἐξαδελφούλη!... Τί χαριτωμένος ποῦ 'φανήκατε, τί ἀφοσιωμένος... τί ἐφευρετικός!...

— Οὖφ! ἀνέκραξεν ὁ Αὔγουστος, μοῦ ἔφυγε τὸ βάρος ἀπὸ τὸ στῆθος. Δόξα σοι ὁ Θεός! κανὲν ἐμπόδιον πλέον νὰ μείνωμεν φίλοι διαπαντός!

— Συγγενεῖς ἐξ ἀγάπης, σεῖς ὁ ἴδιος τὸ εἴπατε, ὑπέλαβεν ὁ Βλαδίμηρος Κορπανώφ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Εἶνε ἡ ἑνδεκάτη τῆς νυκτός. Ὅλοι ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ δωμάτιά των, ἐκτὸς τοῦ Αὐγούστου, ὁ ὁποῖος, πρὶν ἀναρριχηθῇ εἰς τὸ ἕκτον πάτωμα, ὅπου εἶχεν ἀναγκασθῇ νὰ μεταφέρῃ τὸν κοιτῶνά του, γράφει τὰ ἔξοδά του εἰς τὴν τραπεζαρίαν, καθήμενος πρὸ τοῦ γραφείου του, ἀφώνου μάρτυρος τῶν πικριῶν του.

Κάμνει τοὺς λογαριασμούς του.

Αὔριον, παρουσιάζων τὸ βιβλίον του, θὰ κάμῃ ἔφοδον κατὰ τῆς πάντοτε οἰκτίρμονος καρδίας τοῦ «μπαμπᾶ». Τὸ ἔχει ἀποφασισμένον. Ὄχι, ὄχι! Ἀδύνατον νἀντισταθῇ ὁ κ. Δυμπουᾶ. Θὰ πληρώσῃ εἰς τὸν υἱόν του, ἂν ὄχι τὸ ὅλον, μέρος τοὐλάχιστον τῶν δαπανῶν, τὰς ὁποίας εἶχε κάμῃ τὸ τελευταῖον τοῦτο δεκαπενθήμερον: τὰ διακόσια φράγκα, παραδείγματος χάριν, τὰ ὁποῖα ἐχάθησαν, συνεπείᾳ τῆς λωποδυσίας τῆς ὁποίας ὁ Αὔγουστος ἔγινε θῦμα... τὸ ἀντίτιμον τῶν μικρῶν ναυτικῶν στολῶν ...ἔπειτα, ποῖος ξεύρει, ἴσως καὶ τίποτε ἄλλο... ἴσως μάλιστα καὶ τὸ σύνολον...

«Διασκεδάζων μὲ τὸ ἀγαπημένον του ψάρευμα, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ...»

Καί, προσεκτικῶς, ὁ Αὔγουστος παρατάσσει τοὺς ἀριθμούς του καὶ βασανίζει τὰς προσθέσεις του.

— Δὲν 'μένουν παρὰ τὰ ἔξοδα τὰ σημερινά,— ἐνθυμεῖται ἔξαφνα.

Σηκόνεται, ἐξέρχεται εἰς τὸν προθάλαμον καὶ κράζει σιγά:

— Ἀναστασία!

— Ἐδῶ εἶμαι, κύριε· ἴσα-ἴσα τώρα μαζεύω τοὺς λογαριασμούς μου, διὰ νὰ σᾶς τοὺς παρουσιάσω.

— Λογαριασμούς! τί λογαριασμούς;

— Θὰ ἰδῆτε· ἔφθασα.

Ὁ Αὔγουστος ἐπέστρεψε νὰ καθήσῃ πρὸ τοῦ γραφείου του. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν ἡ Ἀναστασία.

— Χθὲς σοῦ ἔδωσα ἑβδομηνταπέντε φράγκα, τῆς εἶπεν ὁ Αὔγουστος. Πόσα σοῦ μένουν;

— Αὐτά, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ μαγείρισσα ἡσυχώτατα.

«Αὐτά» ἦσαν τέσσαρες λογαριασμοί, ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ὁποίων ὁ Αὔγουστος ἀνεπήδησεν ἔντρομος.

— Ἐγὼ θὰ τὰ πληρώσω κι' αὐτά; ἀνέκραξε δεικνύων μὲ τὴν ἄκραν τοῦ κονδυλοφόρου του τὸν λογαριασμὸν τοῦ φωταερίου καὶ τῶν καρβούνων τῆς δεκαπενθημερίας.

Ἡ Ἀναστασία κατένευσε.

— Ἔτσι φαίνεται...ὅταν ἐπῆγα νὰ πάρω τὰς διαταγὰς τῆς δεσποινίδος γι' αὔριο, ἐπαρουσίασα καὶ αὐτοὺς τοὺς λογαριασμούς. Ὁ κύριος Δυμπουᾶ μοῦ τοὺς γύρισε πίσω καὶ εἶπε ὅτι δὲν εἶνε δική του δουλειά. Ἀλλὰ δὲν εἶνε βέβαια καὶ δική μου. Κάποιου ἐπιτέλους πρέπει νὰ εἶνε!

— Ἔτσι σοῦ εἶπεν ὁ πατέρας μου; ἐψιθύρισεν ὁ Αὔγουστος, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἔξαφνα ἠλλοιώθη.

Ἐτελείωσε! καμμία ἐλπὶς πλέον ὅτι